

CVETJE

z vertov sv. Frančiška

XXXII. tečaj. V Kamniku, 1915. 11.-12. zvezek.

Advent – Božič.

„Rosite ga nebesa od zgoraj in oblaki dežite pravičnega; odpre naj se zemlja in naj rodi Zveličarja!“ S to ginljivo prošnjo, ki jo je prvi izrekel prerok Izaija davno pred prihodom včlovečene Besede božje na svet, začenja sv. Cerkev pričakovanja polni adventni čas. Izaija je zerl v bodočnost in gledal judovski narod zaslužnjen pod mogočnim Babilonom, ali tudi zopetno rešitev pod perzijanskim kraljem Cirom mu je Bog razodel. Ves vesel pripoveduje, kako je Bog ravno tega kralja izbral za rešitelja judovskega ljudstva, pri tem pa zahrepeni njegovo serce po drugem rešitelju, po obljubljenem Odrešeniku, ki ima priti v neznani bodočnosti na svet in rešiti vse ljudi duhovne sužnosti. Tega hrepenenja ne more zadržati, na dan mu privre v obliki goreče molitvice: „Rosite ga nebesa...!“ Ta iskreni prerokov zdihljaj nam je prav lahko umljiv, ako le nekoliko premislimo položaj, v katerem se je nahajal takrat veliki mož in ž njim ves narod. Ali kako, da sv. Cerkev še vedno ponavlja ta vsklik, ko je vender minilo že blizu dva tisoč let, odkar je Bog vslišal Izaijevo molitev? Tako dolgo je že, odkar je nebo poslalo „Pravičnega“, in vender Cerkev še vedno moli, kaker so molili verni Judje v stari zavezi! S koliko pravico?

Božični prazniki se bližajo. Takrat se vsako leto obhaja spomin največjega zgodovinskega dogodka, ki se je zveršil pred davnim časom v vbogem betlehenskem hlevčku. Ali sam spomin ni dovolj, sv. Cerkev želi, da bi vsaketeri njenih otrôk na novo doživel prav tisto, kar so doživeli pastirji v prvi božični noči. Rojstvo Gospodovo naj bi se ponovilo na duhovni način sè vso svojo blaženostjo v vsaki kerščanski duši. Za to je pa treba priprave. Pobožni pastirji so se pripravljali na Odrešenikovo rojstvo, zato so ga tudi spoznali in se vdeležili njegovega blagoslova. Herod sè svojimi pismouki je tudi doživel Kristusov prihod, ali spoznal ga ni, velika božična noč je šla mimo njega brez sledu za njegovo dušo.

Advent je torej čas pričakovanja, čas priprave. Predočuje nam vso ono dolgo dobo od Adama do Kristusa. Kaker hitro je prvi človek odpadel od Boga in prvi greh prišel na svet, se je pričel tožni advent stare zaveze. To je bil čas onemoglosti, čas hrepenenja. Čas onemoglosti, ker je bil greh na verhuncu svoje vlade in je vklepal človeški rod v verige sužnosti. Vender tudi čas hrepenenja, ker je dobri Stvarnik že v raju obljubil rešitelja, ki je imel priti stret težke vezi. Ta obljuba je imela biti zvezda voditeljica padlemu človeku skozi vsa stoletja in tisočletja, ona edina bi ga mogla pripeljati v varno zavetje. Ali kako hitro je grozila še ta edina opora zginiti spred človekovih oči! Spomin na prvo veselo oznanilo je blede in pričel dobivati različnih primesi iz ljudske domišljije. Tedaj je Bog odbral Abrahama in njegov zarod, da vsaj ta ohrani spomin na obljubo in ga reši pogina mej splošno sprijenostjo.

Toda tudi ta izmej vseh drugih odlikovani narod se je tako slabo skazal, ga je sam Zveličar imenoval terdovratno ljudstvo. Le s težavo in tako, da je Bog pogosto vmes posegel, se je ohranilo mej Judi prvo veselo oznanilo v vsej svoji popolnosti. Še ta narod, ki je mogel ponosno reči sam o sebi: Nobeno ljudstvo nima svojega boga tako blizu, kaker je naš Bog nam blizu — se ni mogel otresti prekletstva, ki je zadelo po prvem grehu ves Adamov rod. Vera v prihod Zveličarjev jih je sicer krepila, toda le plemenitiši del naroda jo je ohranil zmirom nepokvarjeno. Slabejši del je pogosto odpadel od prave vere, zapeljan in pohujšan po malikovavskih sosedih, in si je po njihovem zgledu napravljaj bogove, ki imajo oči, pa ne vidijo, ušesa, pa ne slišijo, usta, pa ne morejo govoriti. Hudobnemu duhu so se dali zaslužniti, ali

ta duhovna, notranja sužnost je kaj hitro pripeljala za seboj tudi telesno, zunanjo pod babilonskimi in asirskimi kralji. V takih žalostnih časih so pač spoznali svojo krivdo ter se zavedeli brezupnega položaja. Spomnili so se davne obljube in pričeli zdihovati h Bogu, kaker so jih učili od Boga poslani preroki. V predbožičnih molitvah jim sveta Cerkev polaga na jezik prekrasno antifono: „O Adonaj, naš gospod in vodnik hiše Izraelove, ki si se prikazal Mojzesu v gorečem germu, pridi in stegni svojo roko, da nas rešiš!“ Ali vsako tako spreobnjenje je trajalo le malo časa, ker jim je manjkalo onih mogočnih milosti, ketere je šele Kristus prinesel na svet. Pa prav ta njihova lastna nestanovitnost je imela biti Judom v pričevanje, da je njihovo življenje brez Mesije, brez Kristusa, to, kar ladja brez kermila.

Če so celo Judje, to sveto ljudstvo božje, bili tako nepopolni v verskem življenju, kaj naj rečemo šele o poganih? In v resnici so ti zašli, kaker sploh more zabresti človek, ki gre brez Boga skozi življenje. Spomin na veselo oznanilo v raju je postal od roda do roda motniši in se je v stoletjih skoro popolnoma zgubil. Resnica o padcu prvih starišev in o napovedi Odrešenika ni bila sicer nikoli čisto pozabljena, ali povili so jo v tako mnogoverstne in zapletene bajke, da je prav težko izluščiti iz njih zdravo jedro. Redki so bili tisti, ki so se trudili, da bi dosegli višje spoznanje, kaker jim ga je nudilo s praznoverjem prepojeno poganstvo in od časa do časa je res posvetil kak žarek pravega verskega umevanja v brezkončno temo. Tu in tam je zašlo tudi izmej pravovernega izraeljskega naroda mej pogane kako zerno resnice o razmerju mej Bogom in človekom. Ali to so bile izjeme in so služile poganskemu svetu le v to, da je vedno obupneje priznaval svojo onemoglost v iskanju resnice. In res čimbolj so iskali in stikali okoli za bogočastjem, ki bi vstrezal tudi njihovemu sercu, tim globje so se pogrezali, dokler ni njihova zmota dosegla zadnje stopinje v oboževanju rimskih cesarjev. In premodri Bog jih je pustil tako dolgo omahovati pod težo poganskega jarma, da se je končno skoro ves omikani poganski svet strinjal z mislijo enega svojih modrijanov, ki je rekel: „Nič poprej ne bomo vedeli, pri čem da smo, dokler da bo prišel kedo od zgoraj in nas bo podučil.“

Tako je bil torej svet pripravljen in Odrešenik je prišel. Tožni advent mnogih tisočletji se je imel končati. Ali se je pa tudi končal, končal za vse ljudi? Žalibog, ni se končal, po lastni

krivdi zemljanov. Kristus je prišel z veliko ljubeznijo in kaker mej svoje brate, pa veliko njegovih ga ni sprejelo. Ti so ostali rajši še dalje v satanovi sužnosti . . .

Kaj pa denes po skoraj dva tisoč letih, ali je končan turbozni advent za vesoljni človeški rod? Ne, tudi denes še ni! Res jih je že veliko, prav veliko zaslišalo glas dobrega Pastirja in pohitelo za njim na pot proti nebesom — tudi mi, če je božja volja, smo mej njimi — ali vender: vsi ti milijoni so komaj dobra čertina človeštva! Kje so drugi trije deli? Sami sinovi in hčere Adamove kaker mi, in vender tavajo v brezupni noči poganstva kaker v strašnem pragozdu brez potov in steza, polnem nevarne zverjadi. Ves trud, da bi našli izhod iz te gošče, je zastonj. Ali bodo ostali za vedno v tem stanu?

O, tudi zanje je prišel Kristus na svet in tudi mej njimi se želi nastaniti. Toda nalogo in naročilo širiti sv. evangelij po celi zemlji je Gospod izročil ljudem, apostelnom in po njih tistim, ki so imeli mej prvimi milost spoznati njegovo božanstvo. Kristus je pripravljen priti v duše, samo čaka, da se bodo našli mej sinovi sv. Cerkve Janezi Kerstniki, ki bodo šli in zaklicali nevernikom: „Nebeško kraljestvo je blizu, pripravite pot Gospodu!“

Ali nima sv. Cerkev takih sinov, takih Kerstnikov? Hvala Bogu, ima jih! Velike duše so to in plemenite, ali le posamezniki se dvignejo tako visoko, da gredo v misijone. Za uspešno in hitro delovanje mej pogani bi pa bilo treba, da bi tekmovali mej seboj celi narodi kerščanskega sveta. S tem bi se vsaj malo pokazali Kristusu hvaležne za veliko milost prave vere. Namestu tega pa vidimo ne le nehvaležnost, temuč naravnost zaničevanje Kristusa in njegove Cerkve. Cele družbe so nastale po raznih deželah, kečere nalašč obračajo herbet Kristusu in iščejo vzorov v poganstvu, starem in modernem. Tisti, ki bi imeli biti Izraeljci nove zaveze, posnemajo prav pridno slabe zgledе svojih davnih prednikov in pozabljajo, da mora biti njihov vzor le Kristus. In posledica? Razdvojenost duha in serca, razdvojenost v dušnem, notranjem in zunanem življenju.

Propadanje vere je pripeljalo nad Jude terdo telesno, zunanjo sužnost in tudi denes ni nič drugače. Namestu vesele pesmi o miru, kakeršnega svet ne more dati, odmeva vsepovsod po lepih kerščanskih deželah nesrečo oznanjujoča bojna pesem, in kanoni bruhajo kazen na narode, ker je vera zgubila moč do njihovih serc. Milijoni vbogih poganov pa stojijo od daleč in

opazujejo kervavi ples. Kako naj se navdušijo za kerščanstvo, ko gledajo kerščanske narode v mejsebojnem klanju? — Toda sveta Cerkev ne omahuje, mirno nadaljuje svoje zveličavno delo in polna zaupanja zdihuje v prelepih predbožičnih molitvah k Vsemogočnemu: „O, Vshajajoči, ti odsvit večne luči in sonce pravičnosti, pridi in razsvetli tiste, ki sede v temi in smertni senci!“

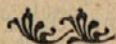
Res, sveta Cerkev ima dovolj vzroka, da še vedno ponavlja milo prošnjo preroka Izaije. Tudi mi se jej pridružimo in se poglobimo na njeno vabilo v resnobne adventne misli. Velik čas potrebuje velikih ljudi. Dandanes je velik vsaki naš mož, junak vsaki naš fant, da le vojaško suknjo obleče. Sleherni bo stal prej ali slej v ognju, vsaki tvegaj življenje! Mi, kateri ne moremo tja, kjer se preliva kri, ne zaostajajmo za njimi, bodimo tudi junaki! Saj obstoji junaštvo tudi doma, daleč od bojišča, namreč junaštvo terdnega upanja in nevpopoljive vere kljub vsem dogodkom teh težkih dni. Cesar potrebuje junakov, pa tudi Bog jih potrebuje! Ko bo minila vojska, bo treba čisto znovega pričiti zidati po geslu rajnega sv. Očeta: Vse obnoviti v Kristusu! Že zdaj pričnimo misliti na to, kako bomo vsaki po svojih močeh pomagali pri velikem delu za zveličanje duš. S takimi mislimi v duši bomo laže čakali, da vtihtne resnobna, pomenljiva adventna pesem: „Vi oblaki ga rosite,“ in da že skoraj zadoni po vsem svetu angeljski slavospjev: „Slava Bogu na višavah in mir, mir ljudem na zemlji!“

Za dnevi pričakovanja, za dnevi hrepenenja po Odrešeniku je nastopila nova doba: Bog sam je prišel ter nas odrešil, odperla so se nebesa, božji Sin je postal človek, rodil se je v Betlehemu. Zveličar sveta, Kristus naš Bog. — Za adventom — Božič! — — —

Presladka skrivnost božje ljubezni! Da, tudi ob času svetovne vojske nam je nadvse ljuba božična noč, spomin Gospodovega rojstva, najbolj ljubki praznik cerkvenega leta. Čim menj ima svet miru, tembolj čutimo, da nam le božje Dete more dati pravi mir, ki poteka iz nadnaravne milosti, blaženi mir, ki izvira iz studenca božje ljubezni, notranji mir, ki ga rodi v duši popolna sprava z Bogom. Skrivnost božjega vsmiljenja! Bog postane človeški otrok, da bi ljudje postali božji otroci, Bog postane majhino nežno betlehensko Dete, da bi se človeštvo zaupno

približalo Njemu, Zveličarju sveta, da bi se duše z ljubeznijo oklenile Njega, ki je pot, resnica in življenje, da bi se vsako serce obrnilo k Njemu ter našlo rešitev iz sužnosti greha.

Blager duši, ki išče pomoči pri božjem Detetu, blagor sercu, ki veruje v Kristusa, Sinu živega Boga, blager vsem, ki cenijo milost božjo in nadnaravno življenje! — Ali nas ne vabi betlehemske Dete tako ljubeznivo k sebi: „Pridite k meni vsi...“?! O, da bi pač vsi poslušali to milo vabilo, ta klic božje Dobrote ter zahrepeneli po milosti in ljubezni božji, da bi pač vesoljno človeštvo začulo besede večnega življenja ter jih sprejelo v ponižni veri! Niso zastoj pristavljali angelji svojemu slavospevu: — in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“ *P. B. A.*

Vaja v ponižnosti po zgledih svetnikov.

P. A. M.

VIII. POGLAVJE.

Svetniki so zaničevanje celo iskali.

Veliko hrepenenje svetnikov, posnemati Jezusa v njegovem življenju in terpljenju, jih je priganjalo, da so zasramovanje in zaničevanje ne samo mirno prenašali, temuč celo iskali. Hitro so porabili vsako priložnost, da so se mogli ponižati in zarad Jezusa zaničevanje terpeti. Sami so iskali in povzročevali take priložnosti, sami so se izpostavljali ljudem v zasmeh. V takem zaničevanju samega sebe se kaže vsa globočina ponižnosti, kaker se nasprotno v častihlepnosti in zaničevanju Boga in časti božje razodeva napuh. Prevzetnost spravi človeka do tega, da zaničuje božje zapovedi, da se ne vkloni svojemu Bogu; ponižnost pa priganja človeka, da vselej in pri vsaki okoliščini in priložnosti stori voljo božjo. Napuh je hudobne angelje iz nebes pehnil in njih vodnik Lucifer je govoril: „Najvišjemu hočem enak postati“. Ponižnost in ljubezen ste Zveličarja na svet pripeljale in On je govoril: „Ne kaker jaz hočem, temuč kaker ti hočeš.“ Prosto-voljno in radovoljno je on sprejel nase zaničevanje in zasramo-

vanje, terpljenje in smert, ker je Oče tako hotel. „On se je ponižal in bil pokoren do smerti, do smerti pa na križu.“

Sv. Tomaž uči: „Tisti je popoln, ki je v takem razpoloženju, da samega sebe in vse, kar ima, zaradi Boga zaničuje.“ Čim večja je ta pripravljenost vse rajši zgubiti in vse, tudi smert preterpeti, kaker pa Boga žaliti, tim večja je popolnost. Zato razločujejo učeniki duhovnega življenja tri verste ponižnosti.

Perva stopnja ponižnosti tirja, da je človek pripravljen prenašati zaničevanje, zasramovanje in vse, kar je zelo zoperno človeški naravi, rajši kaker pa da bi prestopil postavo Gospodovo in storil smertni greh. Pripravljen mora biti rajši smert preterpeti, kaker pa Boga sè smertnim grehom razžaliti.

Že za to prvo stopnjo ponižnosti je potrebna velika čednost, velika popolnost. Sicer je za zveličanje potrebno, da ima človek vedno tako terdno voljo in da je pripravljen vse rajši prestati, kaker pa da bi smertno grešil, ker greh bi že bil, ako bi človek le mislil in bil pripravljen v gotovih okoliščinah in skušnjavah smertni greh storiti. Ne bilo bi pa pametno, ke bi si take slučaje in skušnjave pred oči postavljali. V svoje lastne moči ne smemo preveč zaupati, prederzni ne smemo biti; vedno pa moramo zaupati v pomoč in milost očeta v nebesih, kateri ne bo pripustil, da bi bili skušani čez naše moči, on bo dal tudi v skušnjavi izid, da zmagamo. Bog da vsaketeremu milosti dovèlj, da more njegove zapovedi spolnjevati in ta milost božja nas bo tudi podpirala, ako bomo zanj prosili in storili, kar je v naši moči. Terdnega zaupanja v Boga in nezaupanja v lastne moči nam je tedaj treba, ako hočemo že to prvo stopnjo ponižnosti doseči. V svariven zgled naj nam bo sv. apostelj Peter.

Ta je mislil, da je vsaj to prvo stopnjo ponižnosti dosegel, ker rekel je božjemu Zveličarju: „In ke bi moral s teboj vmreti, jaz te ne bom zatajil.“ Preveč je zaupal v se, pozabil je opominjevanje in svarjenje Jezusovo in le majhin vzrok je bil zadosti, da je padel ne le enkrat, temuč trikrat zaporedoma. Tako se zgodi večkrat tudi sè sicer dobrimi ljudmi. Resno se hočejo varovati vsacega smertnega greha, pa ker ne pazijo na male grehe, ker so mlačni, ker premalo zatirajo svoja slaba nagnjenja, ker se preveč na lastne moči zanašajo, padajo pogostokrat, kaker sv. Peter.

Druga stopnja ponižnosti pa obstoji v tem, da keder gre za službo, za čast božjo, mora nam biti vse eno, ali se to zgodi

z bogastvom, častjo in dolgim življenjem, ali pa z uboštvom, zaničevanjem in kratkim življenjem; da smo pripravljeni rajši vse zgubiti in vse tudi smert preterpeti, kaker pa le en sam tudi mali ali odpustljivi greh storiti. Kolika ljubezen, koliko spoštovanje neskončno svetega Boga je za to stopnjo ponižnosti potrebno!

Tretja stopnja ponižnosti je najpopolnša in tirja najzvestejše posnemanje Zveličarja. Kristijan na tej stopnji se čuti srečnega, ako more Jezusu podoben postati v njegovem terpljenju in zasramovanju, tudi takrat, ko ni obene nevarnosti za smertni pa tudi celo obene za mali greh ne. Ta stopnja ponižnosti je dokaz prav velike, nenavadne popolnosti in lastna le prav izvoljenim dušam, ketere so imele že v prav veliki meri prvo in drugo stopnjo ponižnosti. Tako kopernenje svetnikov po terpljenju, zaničevanju, vboštvu in zasramovanju iz ljubezni do vbogega, zaničevanega in zasmehovanega Zveličarja, moramo bolj občudovati, kot pa posnemati. To so redke in izredne milosti, ketere Bog svetnikom deli.

Tako je n. pr. sv. Elizabeta, ketera je iz ljubezni do vbogega Jezusa vse zapustila in si izvolila največe vboštvo, preganjanje in zaničevanje, rekla svojima služabnicama: „Naše življenje je zelo zaničevano, pa ke bi že za katero bolj zaničevano vedela, bi si ga bila izvolila. Veselim se, keder sem zmerjana, obrekovana in zaničevana.“

Sv. Ignacij je bil že precej v letih, ko je bil za mašnika posvečen. Ko je šel sè svojima tovarišema iz Benedek v Padovo, da bi imel tam novo sv. mašo in bi ljudstvu pridigoval, je mej potjo srečal enega mladega pastirja. Ko ga je ta zagledal v nenavadni, vbožni obleki, se mu je začel na ves glas smejati in se je norčeval iz njega. Svetnik je obstal in se obrnil h pastirju, da se ga je mogel nagledati in se nasmejati in norčevati, koliker je hotel. Tovariš je svetnika silil naprej, pa ta mu je odgovoril: „Fantu vender ne smem vzeti in kratiti veselja, ki ga ima pri mojem pogledu.“

Sveti Filip Neri si je razne reči izmislil, da so se mu ljudje, ki so ga sicer kot svetnika častili, posmehovali in iz njega norčevali. Včasih je na javnih prostorih skakal in plesal, kaker delajo otroci, tako da je marisiketeri rekel: „Glejte starega norca!“ Drugikrat se je nalašč prav smešno oblekel; povabljen mej gospodu, se je pomešal mej strežaje in je na vsak način hotel pri njih ostati. Vedno je iskal zasmehovanja in osramotenja.

Kolika je bila ponižnost sv. Frančiška, nam kaže ona dogodba, ko je nekoč bratu Rufinu vzkazal v cerkvi ljudstvu pridigati in sicer brez verhne obleke. Odraščeni in otroci so se pokornemu bratu Rufinu smejali in govorili: „Ti ljudje so zaradi velike pokore znoreli.“ Ko je pa sveti očak Frančišek videl veliko in hitro pokorščino brata Rufina, ki je bil eden najbolj imenitnih asiških plemičev in pomislil, kako ostro povelje mu je dal, je začel samega sebe grajati, rekoč: „Od kod, sin Bernardona, revno človeče, odkod imaš vender toliko prederznost, da bratu Rufinu, kateri je eden najbolj imenitnih asiških plemenitajev, zapoveš naj kaker norec brez verhne obleke ljudstvu pridiga? Zdaj skusi sam, kar drugim zapoveduješ.“ Hitro sleče svetnik verhno obleko, gre v Asiz in pusti, da so ga ljudje zasmehovali in se norčevali.

Tako velike ponižnosti in tako hrepenenje po zasmehovanju in zaničevanju, mi, slabotne stvari, ne moremo posnemati. Lehko se včasih v duši zbudi čustvo velike ljubezni do Boga in želja Jezusu tudi v njegovem zaničevanju podoben postati, ali to ni še stanovitni stan duše, da bi mogli svetnike tudi v tem posnemati. Lehko bi se zgodilo, da bi tisti, ki je hotel tako visoko letati, se prav nizko vsedel, to je, lahko bi padel v zanke in prevare hudobnega duha, ki ga hoče s tem odverniti od prave ponižnosti ali ga pa maloserčnega storiti, ko bi spoznal, da se do tolike popolnosti ne more povspeti. Zato govori Tomaž Kempčan: „Človek ne more po svoji natori, da bi križ nosil, križ ljubil, telo pokoril in strahoval, časti se ogibal, zasmehovanje radovoljno prenašal, sam sebe zaničeval in zaničevanja želel; ne more, da bi rad terpel zopernost in škodo, da bi ne maral za nobeno reč na svetu. Če se na se oziraš, nič tacega ne boš premogel iz svoje moči.“

Ako pa v Gospoda zaupamo in ga prosimo milosti, bomo mogli svetnike tudi v tej zadevi vsaj od daleč posnemati, to je, da bomo v okoliščinah, ko nas zadene zaničevanje, zasmehovanje in preganjanje, vdani v sv. voljo božjo, da se ne bomo pritoževali čez previdnost božjo in govorili, zakaj moramo ravno mi vse to preterpeti; milost božja nas bo podpirala, da bomo Bogu za vse to celo hvaležni sè sv. kraljem Davidom: „Dobro mi je, da si me ponižal, da se učim postaviti božjo.“ Ps. 118, 71. — Milost božja bo storila celo to, da se bomo veselili, ako nam bo Bog dal nekoliko okusiti britkosti iz keliha terpljenja, ki ga je naš

Zveličar do dna moral sprazniti. Želja Jezusu podobni postati v terpljenju in zasramovanju, nam bo pridobila milost, da bomo tudi mi v svoji slabosti ljubili to, čemer se vpira naša narava. Vemo namreč, da ako bomo ž njim terpeli, bomo tudi ž njim poveljani. Vse terpljenje tega časa pa se ne da primerjati s prihodnjo slavo, ki se bo nad nami razodela.

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

(Dalje.)

Kaj treba upati.

32. Ta zadnji nauk je poln tolažbe, in da boš okušala njegovo sladkost, poslušaj ta-le dogodek. Neki vitezi so obiskali svetega redovnika, ki je stanoval v temni izbi in se je v nji ostro pokoril. Začuden so ga vprašali, kako more še živeti v toliki pokori. Sveti mož pa jim odgovori: „Poglejte skozi okno moje izbe, in potem vam bom povedal.“ Ko so pogledali skozi okno, jih vpraša: „Kaj ste videli?“ Odgovore mu, da niso videli druge reči, kaker star zid z razpoko, skozi katero se vidi za eno ped neba. „Dobro,“ jim odgovori redovnik, „ta ped neba je vsa moja tolažba. Kederkoli se me poloti velika žalost, pogledam sveti raj. O raj! Nebesa! Nebesa, ljubo ime! Raj, nebesa —“! Ko je izgovoril te besede, se je zameknil; to je bilo dovolj, da so ti vitezi zapustili svet in se podali v tisti samostan Bogu služiti.

33. Morebiti si se vstrašila, ko si brala te nauke. Vender ne; le poglej nebo, in občuduj, kako lep je raj; tvoj bo, ako se boš odločila živeti v sveti gorečnosti. Ne bo li upanje na to tako lepo plačilo ničesar premoglo v tvojem sercu? Zato pa skerbi, da bo tvoje upanje imelo terdno podlago, in tako bo tudi, ako boš neomahljivo zaupala na vsmiljenje, vsemogočnost in zvestobo božjo, ki ti ne more manjkati zaradi zasluženja Zveličarja Jezusa, in ako boš pomnoževala svoja dobra dela, okrepčana po

milosti božji, in preživela še ostala leta svojega življenja v čistosti serca in v največi natančnosti v vseh rečeh.

34. Zato pogosto izprašuj svojo vest, posebe pa še, kako izpolnjuješ svoje obljube. Za mnoge redovnice je velika nevarnost, ako nemarno izpolnjujejo obljubljeni vboštvo. Varuj se imeti pri sebi denar ali kako drugo reč brez dovoljenja svoje predstojnice. Povej mi, kaj te stane ena beseda? Predstojnica ti bo gotovo dovolila razen tega, česar ne sme; s tem dovoljenjem boš varno živela. Nočem, da bi bila z Bogom skopa, in mu dajala samo to, kar si dolžna; ti moraš hrepeneti najprej, da boš izpolnjevala obljubo vboštva popolnoma v vseh rečeh, ketere rabiš. Sveta Terezija je vsak dan pregledala svojo celico, da bi videla, ali se nahaja v njej kaka reč, ki bi bila zoper sveto vboštvo, in kar je bilo nepotrebno, je precej odnesla iz nje. Tako delaj tudi ti! V svoji celici imaš slike, ki so bolj svetne, kaker pa svete, sè zlatimi okviri, drage omare, pohištvo, ki ni slabše kaker kake posvetne gospe. Kaj se ti zdi, ali je tvoja izbica celica redovnice, ki je zaradi Jezusa Kristusa vboga postala, ali izbica svetne gospe? O kako ošramočena boš na smertno uro! To pa še ni dovolj; recimo, da imaš siromašno izbico, in vboštvo se sveti v vseh rečeh, ketere rabiš, ali si pa tudi resnično vboga v duhu? Imaš li nagnjenje do kake reči? Vedi, da ni tvoje, kar rabiš, obleka, pohištvo, plačilo za delo, darovi sorodnikov in znancev, obresti tvoje dote, vse to je samostansko. To ti samo rabiš vedno z dovoljenjem svoje predstojnice. Ako si v duhu kaj prilastiš, in še bolj, ako razpolagaš brez dovoljenja, kradeš; in še več, taka tatvina je bogoskrunstvo in ako je reč velika, je smertni greh. Izprašaj se, ako je tvoje serce ločeno od vseh reči, ketere rabiš. Rada bi bila vboga, pa tako, da bi ti nobena reč ne manjkala v živežu in obleki; zato precej vznemirjaš ves samostan, ako jed ni po tvojem okusu ali je pičla. Z vednim toževanjem iščeš redovnice za se pridobiti, da bi se s teboj pritožile zoper predstojnico, ali pa zbadale ono, ki nadzoruje kuhinjo in deli jedi. Še več, ti hočeš imeti najbolj fino perilo in mehko volneno obleko; dal Bog, da ne bi se obračala na svetne krojače zaradi bolj okusnega kroja obleke, ketere bi te morala pokrivati. Hočeš sijajno oblečena biti in pri redovni molitvi v oči bosti, ko si razkošna in potratna. O nesrečna, kako se motiš! To se pravi evangelijsko vboštvo družiti sè zložnostjo bogastva, ni pa nič drugega kaker prevara. Želim, da bi po branju teh nauk po-

snemala sveto Hijacinto Mariskóti (Mariscotti); po premišljevanju velikega plačila, ki je pripravljeno vbogim v duhu, je precej vse reči vzela iz svoje izbe in jih izročila svoji predstojnici; potem je slekla svojo obleko in oblekla obrabljeno in zakerpano obleko, katero je slekla merliču.

35. Rekla mi boš, da nisi kapucinka in duhovna hči svete Terezije ali svetega Frančiška Saleškega ali uršulinka; da, ker ni skupnega življenja v tvojem samostanu, moraš sama skrbeti za živež, obleko in izbo in ne moreš opustiti, da ne bi prodala tega, kar ti pri mizi odmerjenega ostane, da moraš zato govoriti z drugimi o svojih ročnih delih in prodajati, da moreš tako skrbeti za potrebe svojega življenja. Odgovarjam, ke bi tvoj samostan tudi ne skrbel za tako ostro vboštvo, vender hoče, da si vboga in ločena od vsega, kar se ne spodobi za posvetno žensko. Bi se bila tako ponižala, ko si bila ko dekle v očetovi hiši, da bi bila branjevka, kar si zdaj, ko na samostanskih vratih pogosto stojiš in se glasno ter nevoljno s prekupci pogajaš in neketerikrat tudi s priseganjem poterjuješ svoje laži.* O kako nespodobno je tako počenje za devico, nevesto Jezusovo! Verjami mi vender, da to tvoje počenje ne prihaja iz tvojih potreb, temuč iz tvojega prevelikega pohlepa, ki te bo naganjal, da boš tudi po noči delala in si življenje kvarila. Ta pohlepnost te bo delala nemarno v tvoji službi in nepobožno v koru; nagibala te bo, da si boš prilastovala samostanske reči, olje, kruh, moko, in prodajala, zastavljala, in ne samo darovala, temuč tudi razsipala mej svoje prijatele in sorodnike, ne da bi te vest pekla, in to s kakim dovoljenjem? Se ve, s tistim, katerega ti ne da predstojnica, zoper svojo vest in kaker te navdihuje hudi duh. Ne živi več v ti zmoti in zapomni si ta nauk:

Brez dovoljenja predstojnice ne bom dala obene, tudi najmanjše reči ne!

Sveti Alojzij Goncaga je vestno spolnjeval ta nauk; iz spoštovanja do svete obljube vboštva je prosil dovoljenja, preden je podaril kako reč. V tem je bil tako natančen, da si ni upal tovarišu posoditi ene pole papirja brez dovoljenja svojega predstojnika. V vseh teh rečeh izprašuj si svojo vest, in keder bi ti samostan ne dal potrebnih reči, vedi, da sem s temi besedami namerjal samo odtegniti tvoje serce od nesrečnega hrepenenja,

* V naših samostanih ni te razvade.

Prestavljavec.

imeti in nakupičevati si reči; ne mislim pa, da bi zanemarjala pametno in zmerno skerb za potrebno hrano, zdravila in druge potrebe. S potrebnim dovoljenjem smeš prodati svoja ročna dela, samo da se kaže redovni duh v vseh rečeh, prejeti denar pa hrani pri predstojnici ali v skupni blagajni. Pri sebi imej samo toliko, koliker ti je dovoljeno in zato si sprosi splošno dovoljenje, dati in sprejeti določene reči. Keder hočeš imeti večje dovoljenje, prosi ga sproti. Ako se boš tako ravnala, ne boš imela navezanega serca na obeno reč, in ne boš brez velikega plačila, ki je obljubljeno resnično vbogim v duhu, ki ni manjše kaker večno kraljestvo: „Blager vbogim v duhu, ker njihovo je nebeško kraljestvo“. (Mat. 5, 3).

36. Sprašuj se tudi, kako spolnjuješ veliko obljubo svete pokorščine, ki je dražja kaker obljuba vboštva, ker ž njo podariš Bogu svojo voljo, svojo sodbo, svojo dušo, in je Bogu tako všeč, kaker je razodela presveta Devica neki svoji služabnici, da je Jezus vmerl iz posebne ljubezni do vbogljevih. Bodi tedaj popolnoma pokorna, kar primerjajo svetniki mučenstvu; zakaj mučenstvo loči glavo od našega telesa, pokorščina pa glavo svoje volje. Vbogaj tedaj hitro; sprejmi službo, katero ti izroče; ne izgovarjaj se in ne toži. Povej mi, bi se li branila sprejeti službo, katero bi ti izročila Mati božja ali tvoj sveti oče Frančišek? Ne, hitro bi jo sprejela. Zakaj je pa nočeš sprejeti iz roke božje? Blaženi Egidij, tovariš našega očeta svetega Frančiška, pravi, da imaš večje zasluženje, ako vbogaš človeka iz ljubezni do Boga, kaker pa če bi vbogal neposredno, naravnost Boga samega. Sprašuj se tedaj, kolikokrat nisi vbogala hitro, ali s kakim pritoževanjem in s kako težavo, ako si sicer vbogala? Kolikokrat si darovala kaker Kajn in ne kaker Abelj, čiger darovanje je bilo več vredno, kaker pa dar sam? Ne bi hotel, da bi bila mej onimi redovnicami, ketere ne delajo iz obenega drugega vzroka, kaker samo zato ne, ker jim je zapovedala pokorščina; ke bi si same izbrale, bi vse hitro storile. Bog vari, da bi bila taka tvoja pokorščina; podobna bi bila pokorščini sužnjevi do gospodarja. Ke bi mislila, da ti Bog po predstojnici zapoveduje, ne bi samo vbogala in dobro napravila reč, temuč bi tudi sama to hotela, in še več, podvergla bi svojo sodbo, kar je najpopolnjša stopinja pokorščine in obstoji v tem, da imaš za dobro, kar je zapovedano. Oj koliko pogreškov si storila, zlasti v ti reči! Kolikokrat si obdolžila svojo predstojnico, da je brezobzirna, svojega spovednika, da je

pristranski in malo zmožen, ker te ne vodita po tvoji želji; tako pa nisi bila pokorna ne Bogu, ne predstojnikom; hotela si, da bi tebe vbogali Bog in tvoji predstojniki. Bodi pa zagotovljena, da vodi v pogubljenje taka po prošnjah in morebiti tudi z jokom izsiljena pokorščina. Ali ne zapaziš, da to terdovratno nasprotovanje v pokorščini vznemirja ves samostan. O, nevmerljivi Bog! Kolikokrat ruši slogo v redovni hiši redovnica, ki terdovratno noče vbogati in noče druge službe razen tiste, ki ji je bolj všeč, in ne mara za druge redovnice, temuč samo tisto, ki ji bolj vgaja. Kaj hočem pa reči o tistih, ki se tudi v manj važnih rečeh vstavljajo naredbam predstojnikov, ki še niso zadovoljne, ako vznemirjajo samostan, temuč ščuvajo vse sorodnike, da ne rečem vso vas ali vse mesto. Vem, da je v nekem mestu nastalo veliko pohujšanje, ker je bilo potrebno odpraviti iz nekega samostana nekaj psov in drugih živali. Vprašaj se, kako bi bila pripravna, ke bi ti predstojnica vzela psička, mačko, katero tako božaš? Kaj bi bilo še le, ke bi ti bila naložena še bolj važna reč? Hči, pokorščina bo prinašala mir v tvoje serce; brez nje boš imela majhin pekel v samostanu. Naredi torej ta lep sklep:

Sklenem vbogati v vseh rečeh, tudi ke bi mi bilo treba vmreti.

37. Sprašuj se o tretji obljudi; gotovo, sveto devištvo je tako lepo in dragoceno, da sam sveti Duh pravi, da je zaklad, ki se ne da ceniti: „Obena cena ni vredna zderžne duše.“ (Sirah 26, 20.) Zato velja ena sama, ki je devica na duši in telesu, več kaker vse kraljice na svetu sè vsem svojim bogastvom, keder nimajo tako lepe prednosti. Zato jo je presveta Devica tako čislala, da ne bi nigdar sprejela časti Matere božje, ke bi bila ta združena z izgubo devištva. Povej mi zdaj, ako je ta čednost tako lepa, tudi z ozirom na njeno naravno lepoto, kaka bo še le združena z obljubo čistosti! Veruj mi, da takrat ona postane demant tako bliščeč, da ni na zemlji razuma, ki bi mogel preceniti njegovo vrednost. Bodi le sveto ponosna; zakaj, ako čisto živiš, si Bogu posvečen tempelj. „Čisto živeči so tempelj svetega Duha,“ tako je odgovorila sveta Lucija prefektu (oblastniku) Paskaziju, ko jo je vprašal, ako v nji biva sveti Duh. „Da“, mu je nevstrašeno odgovorila; zakaj sveti Duh prebiva v sercu devic, ki živijo v popolni sveti čistosti. Zdaj vidiš, kako se spodobi, da previdno živiš, ako hočeš ohraniti tolik zaklad. Zato ti priporočim, da kroti svoje čute, zlasti pa oči. Sv. Alojzij Goncaga si ni upal imeti oči

vpertih niti v obličje svoje matere.* Ne vgovarjaj mi, da te opominjam vaditi se v preveč majhnih rečeh, ako hočeš brez madeža ohraniti tako lep biser, ko sem ti postavil tega svetnika za zgled. Ker je ta čednost tako dragocena, zahteva veliko večjo skerb njeno ohranjenje. Ni svetega očeta, ni duhovnega učitelja, ki ne bi terdil, da se treba varovati majhnih pogreškov v vseh rečeh, še veliko bolj je pa potrebno, da ohraniš sveto čistost. Zakaj vsaka še tako majhna reč, neketerikrat eden sam pogled, nasmeh, ena kretnja z roko, zaupljivost, preveč nežna beseda, ako je ne vzame, vsaj zmanjša njeno vrednost. Neki svetnik primerja to čednost zelo bliščečemu zercalu; ako vanj samo malo dahneš, otemni njegov lesk. Ravnaj se po mojem nauku; svoje čute zatajuj tudi v najmanjših rečeh. Ogibaj se nevarnih potov; beži pred vsako grešno priložnostjo; ljubi sveto nevednost v rečeh, ki so nasprotne ti sveti obljudi; o teh rečeh ne vprašaj radovedno svojih prijateljic. Ne beri knjig, ki onesnažijo čistost tvojih misli; keder slišiš kako pogovarjanje, ki ni primerno tvojemu stanu, beži, beži, drugače boš padla. Zakaj, plamen, ako ne užge, pa vsaj opeče. Neketera majhine reči kaker pogled, besedica, ki ni pobožna, izgovorjena ali slišana, je plamen, ako ne užge, pa vsaj osmоди. Ne zaupaj sebi; veruj temu, ki ti daje te opomine. Ne zaupaj sebi in ne reci, do tukaj hočem, dalje pa ne. Zakaj keder boš mislila, da si še na verhu stopnjic, boš že v prepadu. Ako nisi tega še doživela, zahvali dobrega Boga, da te je obvaroval. Ponovim, ne zaupaj sebi. Svetniki so se podali v puščave, da so ohranili ta tolik zaklad, ti pa se ne boš bala iti v priložnost? Morebiti si mlada, živahna, kako boš mogla ohraniti svojo čistost, ako boš često stala pri mreži in občevala z mladino drugega spola, ki te pogosto obiskuje, ter se pogovarjala o zarokah; ako slišiš reči, katerih se ne sme povedati, in se smeješ besedam,

* Italijanski izvirnik ima: »... fissar gl'occhi ne pur nel volto della Marchesa sua Madre«, kar je težko določno prestaviti. Neketeri pisavci, nemški in slovenski, so rabili v življenjepisu sv. Alojzija izraz: »si ni upal pogledati,« to je seveda preveč rečeno; menda je bila prav ta nenatančnost izraza kriva, da so novejši pisavci to sporočilo jeli opuščati ko nekaj nemogočega. Da bi mili svetnik, keder je govoril z gospo materjo, imel oči ves čas pobešene, je seveda težko misliti, bilo bi nenatorno. Ali kaj drugega je vljudno in spodobno pogledati, kaj drugega oči delj časa vperte imeti v obraz (fissar gl'occhi). Mislimo, da se lahko zanesemo na tu omenjeno sporočilo našega pisavca sv. Leonarda, seveda v pravem izvirnem pomenu.

zaradi katerih bi ti morala erdečica politi lica? Ti, ki morebiti rabiš zercalo zaradi las, s katerimi ne lepotičiš toliko svojega obličja, temuč bolj oneščaščuješ sveti pajčolan, ki jih pokriva. Morebiti nosiš lepo dišečo obleko, bereš knjige, Bog sam ve, kake, in si vedno v veliki nevarnosti pogubljenja, in kot taka, pravim, se hočeš prepričati, da se boš čisto kaker lilija ohranila? Vprašaj se, kolikokrat si bila na robu prepada, in odpri svoje serce spovedniku. Ako hočeš biti čista, bodi odkritoserčna nasproti svojemu duhovnemu očetu in se spoveduj vsega, kar ti vest očita in te nemirno dela. Sicer pa, ako hočeš živeti v sveti čistosti, se ravnaj po tem - le važnem nauku:

Ljubi samoto, lepo vedenje in zatajevanje, in boš čista.

38. Naposled preglej svoja nagnjenja, misli, zlasti druge dolžnosti svojega stanu, kako spolnjuješ svoje vodilo, posebe pa, kako živiš v ljubezni s sestrami, jim pomagaš v njihovih potrebah, gojiš li v svojem sercu nasprotstvo, morebiti prejde mesec za mesecem, da ne izpregovoriš, morda presojuješ njihovo delo. Morebiti si nevošljiva, ako se pred drugimi odlikujejo in svojo službo sè vspehom opravljajo; še več, morebiti se dotikaš njihovega dobrega imena in hodiš iz celice v celico, ter pripoveduješ, kaj dela ta in ona, in s tem zelo grešiš zoper ljubezen. Kaj bi bilo, ke bi morali reči, da si duhovna, pobožna, pa slabša kaker druge, ko imaš tako prikrito strupen jezik? Bodi tedaj nasproti vsem ponižna in rada odnehaj; navadi se, da boš prijazno govorila, ker z eno krotko besedo lahko odpraviš mnogo zla. O teh rečeh si pogosto sprašuj svojo vest, vsaj dvakrat na dan, opoldne po obedu ali po večernicah in zvečer, preden greš počivat. To spraševanje opravljaj na kratko; prestavi se v pričujočnost božjo in na kratko preglej vsa dela tega dne. Ko se pred Bogom spoznaš za krivo, obudi kesanje v potertem sercu, in v sveti gorečnosti skleni poboljšati se ter prosi Boga pomoči, da ne boš več padla v te pogoške. Ako boš svojo vest tako vravnavala, gdo bo srečniši kaker ti? Občevala boš z Jezusom, in se boš ljubeznivo in zaupno pogovarjala z njegovim božjim Sercem. Svetujem ti tudi, da opravljaj vsako leto duhovne vaje po navodilu sv. Ignacija, na koncu naredi letno spoved in ponovi svoje redovne obljube takole:

„Moj gospod Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek, pred svetimi nogami tvojega božjega veličastva klečim in dasiravno

sem ničvredna stvar in polna revščine, vender pripoznavam, da si me ti neskončno oblagodaril, zlasti, ker si me najbolj nevredno poklical v red in ker sem po storjenih obljubah tvoja nevesta. In dasiravno te v resnici ne morem dostojno zahvaliti za to tako veliko milost, te vender zahvalim po svojih močeh in pripoznam, da sem ti neskončno dolžna in bi rada imela serca vseh ljudi in vseh angeljev, da bi te vredno zahvalila. Zadovoljna sem in se veselim, da sem naredila obljube v tem redu. Ke bi tega še ne storila, bi jih rada zdaj naredila; zaterjujem in iz vsega serca povem, da bi rada vse zapustila, vse kar bi mogla na svetu uživati, vsako veselje in zabavo, katero si more človek izmisliti, in prišla bi tebi služiti, o moj Bog, na tem svetem kraju. Da ti še bolj svoje misli razodenem in resnično odkrijem svoje serce, ponovim in poterdim svoje obljube jaz, sestra . . . tvoja najnevredniša služabnica v tvoji sveti pričujočnosti, pred blaženo Devico, angeljem varihom in vsem nebeškim dvorom in se zopet posvetim tebi, ko ponovim svoje obljube in ti obljubim ves čas svojega življenja spolnjevati vboštvo, čistost, pokorščino in večno klavzuro; vse to namerjam storiti s takim mišljenjem, kaker da bi imela stotisoč volj in stotisoč mišljenj, kteri bi 'mogla tebi dati. O, moja največa dobrota, vse to bi ti rada dala in posvetila po redovnih obljubah; in ta namen bi rada podpisala sè svojo kervjo in ga ponovila tolikokrat, koliker trenutkov bo v celi večnosti. To je moja volja, ž njo hočem živeti in vmreti; ker sem pa jako slaba in je moja beda tolika, da bi mogla opešati sčasom v tem sklepu, zato se podajam h tebi, o presveta Devica, da sprejmeš pod svojo zaščito moje obljube, meni to dobro voljo terdno, močno in stanovitno ohraniš ves čas mojega življenja. Mogočna Mati božja, sprejmi to moje dobro serce in me blagoslovi sè svojim svetim Sinom. Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria. Z ljubljnim Sinom nas blagoslovi Devica Marija.“

Ako boš vsako leto opravljala duhovne vaje v samoti in goreče ponovila svoje svete obljube sè svetim Davidom: „Rekel sem pa, zdaj začenjam“, (ps. 76, 11.), o blager tebi. O naj le pride smert, zagotovljen sem, da se je ne boš bala.

39. Ako se želiš še bolj vterditi in velik mir uživati v samostanu, da bo ta za te novicijat za nebesa, pazi na moje zadnje opominjevanje, ki bo sklep vsega, kar sem do zdaj povedal; dobro si ga zapomni in nigdar ga ne pozabi. Neki redovnik je delal velike čudeže; ker ni imel na sebi obenega posebnega zna-

menja svetosti, so se čudili drugi redovniki. Nekega dne ga opat k sebi pokliče in zaupljivo mu reče, da bi rad vedel, kako živi, da dela toliko čudovitih reči. Redovnik mu odgovori: „Moj oče, v kor hodim z drugimi, ravno tako v obednico in k vsem drugim samostanskim opravilom kaker drugi in zato vam ne vem nič drugega povedati, če bi vam imel kaj odgovoriti.“ Nato ga zopet opat vpraša: „Si bil vznemirjen, ko si pred nekaj dnevi slišal, da bo naš sovražnik poškodoval naš samostan?“ „Ne,“ odgovori redovnik. „O ne, to se ne bo zgodilo; Bog mi daje milost, da me obena reč ne vznemiri, ker se podveržem vsaki reči tako, kaker da bi jo sam naredil. Kar je njemu všeč, je tudi meni; kar on hoče, hočem tudi jaz in tako živim v miru.“ Opat mu reče: „Le napreduj tako, moj brat, po poti, katero si si izbral in moli tudi za me.“ Glej, v čem je bila ta velika svetost, katero je skrival ta sveti redovnik? V popolnem soglasju in v popolni vdanosti v voljo božjo. Imeti pa bi moral angeljski razum, da bi mogel povedati vzvišenost te božje vaje, ki nas dela srečne v tem in drugem življenju. Ako želiš, da bi po tebi postal tvoj samostan raj na zemlji, ne išči drugih sredstev kaker tega.

40. Že vem, kaj mi želiš reči. „Oče, vi ne veste vsega; predstojnica mi mnogo žalega stori. Za me ni pravice; za me je vmerla ljubezen; napadajo me od zunaj, in znotraj sem polna nemira. Gorje meni! v peklu sem.“ Kaj se pa čudiš? Dokler se ne boš strinjala z voljo božjo, boš imela sto peklov. Iz tega spoznaj, kako važna je ta božja vaja. Da ti bo še bolj jasno, na kako terdni podlagi stoji vdana duša, treba vedeti, da je verska resnica: vse, kar ni greh, hoče Bog s pravo, resnično in negotovljivo voljo. Kar je greh, pa Bog pripusti, dasiravno ga noče; ker ne more želeti greha, ga vender pripusti; to je, dasiravno bi ga lahko preprečil, ga vender noče zaradi kakega dobrega namena. Tako je pripustil, da so rabeljni mučili svete mučence, zaradi dobrega, ki je zadelo svetnike same. Zdaj, ko je ta nauk terden, poglejva, kaj te lahko zadene. Vprašam te, je li greh? Ne; potem gotovo to Bog hoče in ti se ne smeš ustavljati. Ali naj bo tebi zoperno, kar Bogu dopade? Ako je pa greh, se moraš vender le vdati, ker ga Bog pripusti. Za zgled: ti opaziš, da stori kaka sosestra pogrešek; njen pogrešek mora biti tebi zopern, ker Bogu ne dopade. Ako pa prihaja iz tega pogreška za te kaka neprijetnost, naj bo tebi ta neprijetnost všeč, ker jo Bog hoče, in je morebiti ravno to oni dobri namen,

keterega je imel, ko je pripustil ta pogrešek. O kako lahko širiš tu svoje serce in ga napolnjuješ z obilnim mirom! O da ne bi nigdar več videl, da bi svoja usta odperla in se potožila! Vse, kar se zgodi, vse je po volji božji; in ko pravim vse, ne izuzamem obene reči, ne bolezní, ne dolgočasnosti, ne skušnjav i. t. d. vse to Bog hoče. Ako pa zapovedujejo še predstojniki ali vodilo, potem je pa še bolj gotovo volja božja, ker je razodeta.

Ali sklenimo; kaj namerjam jaz s tem naukom? To, da že vender enkrat nehaš tožiti in pomiriš nemirno serce. Bogu se popolnoma podari in ne iztergaj se iz rok božjih, zakaj Bog to pripusti v tvoje zveličanje; v svojem sercu reci:

Bog tako hoče, tako hočem tudi jaz.

In mirna boš. S temi stranmi pa, da povem bolj določno, ne namerjam drugega, kaker te reči razjasniti tako, da ne potrebuješ nič drugega nego lotiti se tega dela. Želim, da bi bila popolnoma vdana v voljo božjo, ne samo v življenju, temuč tudi v smerti. Navadi se tedaj, da se boš vsako jutro in vsaki večer Bogu popolnoma izročila. Glej, tu imaš tako prelepo izročitev, katero si napiši v izbi sè zlatimi čerkami, da jo boš imela vedno pred očmi:

„Domine fiat in me, de me, circa me et circa mea omnia, sanctissima, rectissima, perfectissima, adorabilissima et amabilissima voluntas tua nunc et deinceps in aeternum. Amen.“ V našem jeziku: „Gospod, naj se zgodi v meni, z menoj, okoli mene in glede vseh mojih reči tvoja presveta, najpravičnisha, najpopolnisha, naj bolj češčenja vredna in najljubezniviša volja tvoja, zdaj in nadalje in vekomaj. Amen.“

41. Pogosto in pobožno izreci te besede, zlasti pa zjutraj in zvečer; zjutraj, ko si obudila dober namen, kaker sem ga zgoraj navedel; zvečer pa po lepem načinu slavnega svetega Petra Aljkanarskega; ta vaja je res božja, zelo izdatna pobožnost, kaj izversten pripomoček premagati mlačnost in doseči svetost. Ako hočeš poznati to pobožnost, glej jo! Ko si zvečer poškopila z blagoslovljeno vodo svojo posteljo in si se vlegla počivat, preden zaspíš, misli si, da ležiš na mertvaškem odru (na parah). Obudi vero, upanje, ljubezen božjo in kesanje nad svojimi grehi; potem izroči svojo dušo Bogu, kaker da bi morala vmreti in trikrat reci: „V tvoje roké izročim svojo dušo, o Gospod.“ Misli si, da vmiraš in izročaš svojo dušo Bogu in reci: „Gospod, naj se zgodi ...“

Nato moli psaljem Iz globočine (De profundis) za svojo dušo, kaker da bi bila že vmerla, za takrat, keder se bo res zgodilo. Tako zaspi z namenom, da se z vsakim dihom v spanju podverže volji božji. Glej, to je način, s katerim si boš veliko zaslužila tudi v spanju; in kar je še več, srečno boš vmerla. Zato te prosim, da ne pozabi opraviti te pobožnosti obedn večer. Denes zvečer že začni; zakaj ako boš tako srečna, da boš izdihnila svojo dušo, ko boš v sercu izgovorila te besede, keder jih ne boš več mogla z jezikom, prepričan sem, da boš šla naravnost v nebesa. Nisem pa sam, ki to pravim, temuč tudi Blozij, zelo veljaven in sloveč pisavec; on pravi, da bo rešen ne samo pekla, ampak tudi vic, ki se vmirajoč popolnoma podverže volji božji. On namreč piše: „Ako bo mogel to storiti, tudi v vice ne bo šel, tudi ke bi storil grehe vsega sveta.“*. Kaj boš rekla na to? Da nisi pripravna začeti to tako sveto, pobožno vajo popolne vdanosti v voljo božjo?! Dovolj, da zdaj končam te nauke s temi preljubimi besedami, ki so sladke v ustih, ako jih izgovoriš: „Domine fiat in me, de me, circa me et circa mea omnia, sanctissima, rectissima, perfectissima, adorabilissima et amabilissima voluntas tua, nunc et deinceps in aeternum. Amen.“**

Sè zahvalo za vse te lepe resnice čakaj, dokler se ne znajdeva v nebesih; za zdaj pa moli zame.

Opomba.

Ako bo Bog genil tvoje serce mej branjem teh verstic in pričakuješ korist od njih, ako jih rada prebiraš, svetujem ti, da jih vsaj tri- ali štirikrat na leto, zlasti mej duhovnimi vajami prebereš, da te bodo spodbujale goreče živeti in sveto vmreti.

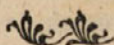
Ko je prebral ta rokopis presvetli in prečastiti monsinjor Tomaž Bonaventura Gerardeska (della Gherardesca), florentinski nadškof, ga je lastnoročno poterdil z besedami:

* Hoc si facere potuerit, ipse neque purgatorium subibit, etiam si totius mundi peccata commisisset. (Blos. de Consol. Pusil. c. 34, § 2.)

** Namestu te molitvice lahko moliš sledečo krajšo: »V vseh rečeh naj se zgodi, naj se hvali in vekomaj časti najpravičniša, najvišja in najljubezniviša volja božja. 100 dni odpustka enkrat na dan; ako jo vsaki dan izmoliš, imaš popolni odpustek enkrat v letu, in popolni odpustek na zadnjo uro, ako jo boš pogosto molil v življenju. Pij VII. 18. maja 1818.

„Dobro bo za redovnice, ki bodo pazljivo brale ta rokopis in bodo skušale živeti po naukih, ki so v njem, gotovo bodo imele raj v tem življenju in po smrti. Dobro bi bilo, da bi imele več iztisov in jih pošiljale v druge samostane.“

Konec prvega dela te svete priročne knjige.

Papeško pismo,

važno za voditelje in ude tretjega reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

(Konec.)

O vrednosti redovnega vodila.

Poglejmo še tretje poglavje vodila, da bomo videli, kako izveršno je vrejeno tudi to.

Tretje poglavje govori o službah ali redovnem predstojništvu, o vizitaciji ali duhovnem vodstvu, o postavi ali vodilu. O vsem tem določuje le bistvene stvari, vse drugo prepusti previdnosti voditeljev in potrebam ter razmeram kraja in časa.

Bistveno v organizaciji tretjega reda je, da udje niso le duhovno združeni, ampak, da so združeni v tesno skupnost tudi na zunaj v krajevnih skupščinah pod enim voditeljem in odborom, te so zopet združene pod duhovnim vodstvom vizitatorja bližnjega samostana. Vsaka krajevna redovna skupščina je samostojna in od druge neodvisna, zato mora imeti vsaka svoje lastno predstojništvo; vendar je v vseh redovnih stvareh podložna duhovnemu voditelju. Brez vednosti in odobrenja duhovnega voditelja ne more v nobeni redovni skupščini veljavno sklepati, ali kaj novega določiti ali kaj starega spremeniti ne predstojništvo t. j. odbor, ne cela skupščina. Vsi sklepi, ki bi se glede redovnih stvari storili, ali v odborovih sejah, ali na skupnem zborovanju, so brez voditeljevega poterjenja neveljavni. Moder voditelj se bo vedno zavedal te v duhovnih stvareh tretjega reda izročene pravice in oblasti, bo pa tudi vedno rad vgodil koristnim sklepom predstojništva in pametnim željam udov svoje skupščine.

Na čelu vseh krajevnih skupščin je duhovni voditelj, imenovan vizitator, ki je podrejen svojim redovnim višjim in nima posebnega odbora ali predstojništva, kaker posamezne krajevne skupščine.

Toliko smo za sedaj omenili o zunanji organizaciji tretjega reda, da povdarimo načelo, katerega se v tej stvari derži vodilo.

Bolj važna je pa notranja organizacija. Vodilo ne našteva posameznih služeb, ker hoče pustiti potrebno prostost, da se morejo voditelji ravnati po razmerah in po potrebah svojega kraja. Povdarja pa, naj se službe oddajajo javno ob shodih in naj trajajo tri leta. Za notranjo organizacijo je treba ponižnosti in pokorščine od strani udov, voditeljem in vizitatorjem pa vestnosti in gorečnosti. S tem je za notranjo organizacijo dovolj zahtevano.

Zdaj pa moramo še pokazati, da so posamezne zapovedi tega poglavja zvezane v prav lepo celoto.

Iz važnih vzrokov daje vodilo najprej bistvene predpise o predstojništvu ali o službah v tretjem redu. Tretji red mora imeti ko skupščina, društvo, moč obstoja in življenja v samem sebi. Ta moč ali duša njegovega obstoja in življenja je predstojništvo. Redovno predstojništvo je zato silno imenitno in važno. Vodilo omenja in predpisuje v vseh rečeh, posebno pa v tretjem poglavju, le kratko samo bistvene in poglobitve postave. Če ne bi bilo predstojništvo tako važno za tretji red, gotovo ne bi vodilo pri organizaciji tretjega reda na prvo mesto postavilo zapoved: „Službe naj se oddajajo ob shodu udov“ itd. Kakšne službe, tega vodilo ne pove, ker hoče v tem prepustiti voditeljem dovolj prostosti, da se ravnaajo po razmerah. Vender brez predstojništva ne sme biti nobena skupščina. Vodilo je zahteva ravno tako kaker redovno molitev, prejemanje sv. zakramentov in druge stvari. V predstojništvo pa spadajo vsaj tri osebe, pri večih bolj obširnih skupščinah pa razmeroma več. Način, kako naj se službe oddajajo, ni v vodilu določen. Navadno nastavi vizitator pri vstavitvi nove skupščine predstojništvo sam, nadalje se pa oddajajo službe pri volitvah vsaka tri leta.

Poglobitve lastnosti oseb, ki so v predstojništvu, imenuje vodilo: ponižnost, delavnost, gorečnost in zvestobo v opravljanju izročene jim službe. S tem je zagotovljeno, da bo tako predstojništvo moglo in hotelo biti zares moč, življenje in duša svoje skupščine. Obstoj in rast redovne skupščine ima v predstojništvu svoj temelj. Kako modro skerbi vodilo za obstanek in napredek skupščin!

Tretji red je pa verska, cerkvena ustanova. V verskih zadevah ima govoriti sv. Cerkev. Zato tretjeredne skupščine od cerkvene oblasti niso izuzete, ampak so podrejene duhovnemu voditelju. Nobena svetna oseba nima pravice te službe opravljati: „neduhovnim možem bodi služba vizitatorja prepovedana“. (Vod. III. 3.)

Tukaj ne mislimo na duhovno vodstvo župnije, kuracije itd. V župnih stvareh je voditelj župnik, v škofijskih škof in tretjeredniki so v vseh škofijskih in župnih zadevah njim podrejeni in so dolžni v vseh postavno zahtevanih stvareh slušati jih tako, da so vsem drugim lep zgled pokorščine in vdanosti. Naslednje omenimo le zavoljo načela, ki je v vodilu povdarjano, da bote bolj spoznali, kako je v njem za vse preskerbljeno in lepo vrejeno.

Tretji red je neposredno ali, recimo po domače, naravnost podrejen apostoljskemu sedežu. Sv. očetje papeži so pa vodstvo tretjega reda izročili prvemu redu sv. Frančiška, ter so poskerbeli na ta način, da se ohrani edinost in serafinski duh frančiškanskih redov, ter ostane tretji red tesno zvezan s sv. Cerkvijo. Pod njegovim vodstvom bodo tretjeredniki vedno odločno priznavali postavno cerkveno oblast, pa se bodo tudi čutili postavljene v očetovsko varstvo in skerb sinov istega očeta in ustanovitelja svetega Frančiška. Pod tem vodstvom zgubite terdi besedi oblast in podložnost svojo ostrino, zgine hlapčevski strah in napolni serca višjih in nižjih zedinjajoča bratovska ljubezen.

Razmerje mej duhovnim voditeljem in redovnim predstojništvom, t. j. mej vizitatorjem in odborom skupščine, je tako vravnano, da je predstojništvo duša skupščine, vizitator ali voditelj pa njen dušni vodnik. Glavna stvar tega vodnika mora biti, skerbeti za to, da ima skupščina dobro, zdravo predstojništvo in da se predstojništvo dobro vodi in ohranjuje. Če je vizitator to dosegel, ne bodo ginile ali pešale krajevne skupščine, tudi če ne bi imele svojega voditelja. Zato pa zahteva in zapoveduje vodilo tako odločno, naj veršijo svojo dolžnost in „naj pridno preiskujejo, ali se izpolnjujejo postave. Zato je dolžan vsako leto, tudi večkrat, če bo treba, obiskati kraje, kjer so udje“ itd. (Vod. III. 2.) Razmere glede vizitacije so tako določene, da je redovno predstojništvo, t. j. odbor, njim na čelu krajevni voditelj, če tega ni, prednik ali prednica, po vkazu vodila dolžan poklicati vizitatorja, da obiše redovno skupščino vsako leto najmanj enkrat.

Če krajevni voditelj na to pozabi in prezre, naj ga opomni predstojništvo, ali pa samo pozove vizitatorja. Vizitacijo zahteva a postoljski sedež, ki je vodilo izdal in poterdil. Vizitatorji so pa dolžni vizitacijo vestno izvršiti. Vodilo jim postavno vkaže z močjo, ki je lastna zapovedim: „dolžan je obiskati kraje vsako leto“ —, „naj pridno preiskuje, ali se izpolnjujejo postave“ —, „dolžan je sklicati shod, h kateremu so zavezani priti vsi predstojniki in vsi udje“ —, „naj opomni, svari, zapove, naloži pokoro“. Če bi vse to nič ne pomagalo, ima ne le pravico, ampak dolžnost, nepokorne in tretjemu redu škodljive ude izključiti.

Ko je predstojništvo in vodstvo tretjega reda v vseh bistvenih stvareh določeno in v vseh glavnih rečeh vrejeno, potem imenuje vodilo svoje zapovedi naravnost „postave,“ pristavi pa, da izključi vsako dvojbo in negotovost, da te postave ne vežejo pod nobenim grehom, vežejo pa pod kaznijo pokore ali celo izključenja iz reda. Kako modro je to vrejeno! Tretjeredniki si morejo vsled obljube pridobiti dvojno zasluženje za svoja dobra dela, kaker redovniki v samostanih, če pa kaj v vodilu zapovedanega opustijo, se pri Bogu s tem niso zadolžili, mej tem ko so v samostanih redovne osebe pod grehom dolžne vodilo izpolnjevati. Naredba je prav modra. Za samostanske osebe je manj zunanjih ovir, pa več pomočkov za redovno popolnost, mej svetom živeči tretjeredniki imajo manj pomočkov, ali se jih večkrat ne morejo posluževati in nimajo časa za to, nevarnosti so pa večje, tako da jih stane pogosto mnogo truda in premagovanja. Zato jih sv. Cerkev noče v redovnih dolžnostih vezati pod grehom, pač pa zahteva trajno dobro voljo hrepeneti in si prizadevati za redovno popolnost. Kjer je dobra volja, tam je v navadnih razmerah vsakemu mogoče vodilo izpolnjevati. Vender se vtegne dogoditi, da bi bilo v izrednih slučajih to zelo težavno ali celo nemogoče. Tudi za take slučaje je v vodilu preskerbljeno s tem, da more voditelj od izpolnjevanja kake zapovedi ali popolnoma oprostiti, ali pa jo modro zamenjati.

Po vsem tem prevdarjanju smemo mirno reči tudi o tretjem poglavju, kar smo rekli o prvih dveh: „Vodilo tretjega reda je izvrstno“, ali kaker je zapisal Pij X.: „Postave tretjega reda so izvrstno vravnane.“

Zato naj tu sledijo še določila, ki jih je sv. oče dostavil tretjemu poglavju. On piše:

„Ker pa imajo redovniki prvega reda vladati tretji red, naj se izvolijo za predstojnike tovarištev ali vizitatorje taki moške, ki so v samostanih sveto živeli in tako posnemajo svojega začetnika, da morejo tovariše tretjerednike napolniti s čednostmi, ki so se na njem najbolj svetile. Ali v teh britkih časih, ko se je vedno bati, da ne bi kaj hudega zadelo prvega reda, je videti, če hočemo, da tretji red nepoškodovan ostane, primerno, da taka tovarištva ne bodo samo pri samostanih prvega reda, temuč tudi pri drugih zlasti župnih cerkvah in se njih vladanje, po svetu škofov, župnikom samim izroči, če okoliščine krajev kako drugače ne kažejo, vedno pa ne da bi se kerčila pravica in dolžnost predstojnikov prvega reda. To v resnici posebnosti tretjega reda ni nasprotno, temuč popolnoma primerno in prikladno. Saj je lahko sprevideti, da bodo na ta način tretjeredniki župnikom v krepkejšo pomoč pri skerbi za zveličanje ljudi.

Iz povedanega torej mislimo, da je očitno, da tretji red v tem obstoji, da tovariši zapovedi evangelijske popolnosti v vsakdanjo rabo vpeljejo in zgled kerščanskega življenja drugim v posnemanje podajo. Iz tega sledi, da se tovarištva tretjerednikov ko taka v državljanske ali čisto gospodarske zadeve nikakor ne smejo mešati; če to store, naj vedo, da delajo nekaj, kar je popolnoma tuje njih vstanovi in nasprotno naši volji.

Vender si bodo tretjeredniki velike zasluge pridobili, če bodo vsak posebe katoliškim društvom pristopali in skušali doseči, kar je vsakega posebni namen. Tudi jim ni prepovedano vdeleževati se družabnega dela, kakeršno odobruje ta apostoljski sedež; varovati pa se je, da tretji red sam ne bo vahal v okrožja tistih društev in njih posebnega namena sebi prilaščeval. Če pa kateri izmed tretjerednikov zaradi pobožnosti ali dobrodelnosti kakeršno si bodi drugo novo društvo vstanovi, hočemo, da ima biti popolnoma podložno škofu in ga vodi tisti, ki ga škof poterdi, če tudi so predstojniki tretjega reda začetniki bili tistega društva.

Kar se tiče shodov tovarištev, je treba, da se jim postavijo gotove meje, ki ne terpite, ljubljene sinovi, da bi jih kedo prestopal. Naj se torej sveto derže naslednje določbe:

I. Le redovniki prvega reda imajo shode ali zbore tovarišev tretjega reda sklicevati in jim predsedati; če se snidejo tovariši enega okrožja, predstojnik samostana ali gvardijan, če ene okrajine, predstojnik okrajine ali provincijal, če več okrajin, ve-

soljni predstojnik reda ali generalj. Keteri imajo pravico predsedništva, imajo pismeno naznaniti in določiti, o čem se bo govorilo; nihče pa naj nima pravice o čem govoriti, če ni prej naznanil predsedniku svojega predloga in od njega dobil dovoljenje govoriti.

II. Nikomer ni dovoljeno razpravljati, razen o rečeh, ki se vjemajo s tretjega reda prirodo, namenom in postavami ter s predpisi, ki so jih rimski papeži o tej reči dali; vprašanja o čisto gospodarskih in družabnih zadevah naj se nadalje odpravijo.

III. Ker ima fračiškanski red to lastnost in posebnost, da se kar najtesneje derži namestnika Jezusa Kristusa, naj tretjeredniki, ko pridejo v zbor, ne opuste na znanje dati svoje posebne vdanosti do rimskega papeža in na drugem mestu do vesoljnih predstojnikov reda.

IV. Sklepi shodov ali zborov naj se ne objavljajo razen s priterjenjem vesoljnega predstojnika reda. Če se pa vsi trije vesoljni predstojniki frančiškanskega reda vdeležijo zbora, naj mu bodo skupno predsedniki, ker so po dostojnosti in oblasti enaki, in sklepi naj se ne objavljajo, preden jih oni skupno poterdijo.

S temi dostavki sv. Oče ni hotel vpeljati nič novega, ampak je le namerjal tretji red bolj vtrditi, zagotoviti mu obstanek, razširiti ga in ga obdržati v prvotni obliki in enotnosti.

Pij X. hoče sè svojim pismom tretji red vtrditi. Zato povdarja načelo izraženo v vodilu, da imajo tretji red vladati redovniki prvega reda v duhovnih zadevah. V tem je prvi red naravnost podrejen apostoljskemu sedežu in izuzet od vsake druge oblasti. Ker pa spadajo h prvemu redu tri družine: frančiškani, kapucini in minoriti, povdarja, da so vsi ti enakopravni in samostojni, ter drug od drugega neodvisni. Zato se morajo mej seboj ljubiti in „biti vneti bratovske ljubezni, ki ima tolika biti, da se bo tudi na tretji red razširjevala.“ V pravi ljubezni naj tretji red po enotnih načelih vodijo. Seveda so v tem vodstvu obseženi tudi mašniki iz tretjega regularnega reda, ki je pod vodstvom prvega reda.

Tretji red mora biti pod duhovnim vodstvom. Zato imajo prirejati, voditi shode le duhovni voditelji. Sv. Oče pa zahteva od

duhovnih voditeljev velike zmožnosti. On piše: „Za predstojnike tovarištev ali vizitatorje naj se izvolijo taki možje, ki so v samostanih sveto živeli in tako posnemajo svojega začetnika, da morejo tovariše tretjerednike napolniti s čednostmi, ki so se na njem najbolj svetile.“ Kakšne voditelje in vizitatorje naj provincijali izvolijo? Po vkazu sv. Očeta najboljše in najbolj izvrstne člane prvega reda. Tretji red je takih voditeljev vreden, ker je njegovo delo tako obsežno in plodonosno za sv. Cerkev, da so njegove zasluge s tem nedosegljive. Voditi in pospeševati tretji red je za člane prvega reda mej vsemi deli na zunaj prvo, najbolj častno in najvažniše opravilo. Dober voditelj tretjega reda si pridobi najlepše zasluge za sv. Cerkev in človeško družbo, pa tudi za prvi red veliko dobrega stori. Tretji red je pa dobrih voditeljev tudi potreben, ker ima silno važno nalogo, visoke cilje, ker se od udov veliko zahteva in pričakuje in mora biti sv. Cerkvi močna opora. Tretji red je sam na sebi skrit zaklad, ki ga je treba izkopati in prav porabiti. V sebi ima obilne, bogate sadove, ki jih je treba gojiti in plodonosne napraviti. Za tako delo pa je treba mož, ki imajo razumnost za delo tretjega reda in gorečnost za čast božjo in zveličanje duš. Sv. Oče jim stavi za njihov vzor sv. Frančiška.

Pij X. hoče tretjemu redu zagotoviti obstanek, ali z drugimi besedami povedano: on hoče, da se tretji red vzderži, če bi tudi prvi bil preganjan iz kakega kraja ali države. Zato želi, naj ne bodo redovne skupščine samo pri samostanskih cerkvah, temuč tudi pri drugih zlasti župnih, kjer naj ga vodijo župniki v to pooblaščenosti od predstojnikov prvega reda in s škofovim privoljenjem. Sv. Oče izraža strah, da bi v sedanjih žalostnih razmerah vtegnil biti prvi red v kaki framašonski državi zatert in njegovi člani pregnani iz dežele, kaker se je pred nedavnim časom zgodilo na Francoskem. Da se tretji red obderži, je najbolje, da se tretjeredne skupščine vstanavljajo tudi pri župnih cerkvah in ga vodijo gospodje župniki. Če je prvi red potem preganjan, tretji vender ostane, in če ostane ta, se pri zboljšanih razmerah kmalu najde kak prostor za prvega.

Tretji red se pa s skupščinami po župnijah tudi bolj širi, število njegovih članov raste, delavnost pa bolj vnema.

Organizacija župnih ali krajevnih skupščin je ista kaker pri samostanskih, le da je voditelj mesto patra župnik sam ali njegov

pomočnik. Taka skupščina ima voditelja, ki je v to pooblaščen od predstojnika prvega reda in ima privoljenje od svojega škofa, da se sme tretjeredna skupščina vstanoviti v njegovi župniji. Skupščina ima svoje predstojništvo ali odbor s primernim številom članov, ki so podrejeni v duhovnih redovnih stvareh voditelju. Ta je s predstojništvom dolžan skrbeti za letno vizitacijo. Če voditelj ne skerbi, so dolžni prositi člani odbora v bližnjem samostanu za vizitatorja. Če bi pa celo predstojništvo spalo in bilo nedelavno, imajo pravico oglasiti se posamezni člani.

Sv. Oče povdarja večkrat v tem pismu, da je tretjega reda voditeljstvo izročeno prvemu redu: „Ali v teh britkih časih — je videti primerno, da se njih (tretjerednih skupščin) vladanje — župnikom samim izroči — vedno pa, ne da bi se kerčila pravica in dolžnost predstojnikov prvega reda.“ Nadalje piše: „Le redovniki prvega reda imajo shode in zborovanja tovarišev tretjega reda sklicavati in jim predsedati.“ O organizaciji govoreč pa postavlja na prvo mesto načelo: „Redovniki prvega reda imajo vladati tretji red.“ Zakaj povdarja sv. Oče to načelo tako zelo? Zato, da se ohrani celota in enotnost tretjega reda. Čudno! Kar se je smatralo in se na mnogih straneh še smatra za pomanjkljivost tretjega reda in za pogrešek v njega organizaciji, to prišteva sv. Oče v prednosti in izverstnost. Mnogi so hoteli in še želijo, naj bi se tretji red razdelil po stanovih v skupščine za duhovnike s primernim vodom za nje, v skupščine za inteligencijo s posebnimi pravili, potem v skupščine za moške in za ženske, za mladeniče, za dijake, za delavce, za gospodičine, za služabnice itd. za vsacega posebej. Sv. Oče hoče temu nasproti imeti celoto in enotnost v vodilu, vodstvu in vseh bistvenih stvareh reda. Torej velja pravilo: ne deliti, ampak združevati. Sè združenimi močmi dalje do cilja! Vsi za enega in vsakega, vsaki za vse! V združenju je moč. Tretji red nima naloge družabno in družinsko življenje razdruževati, ampak vterjevati in posvečevati. Enotnost mora biti v tretjem redu, zato enotno vodstvo, zato enotno vodilo, skupni shodi, skupna blagajna, skupne dolžnosti, pravice in dobrote.

Tretji red je v duhovnih in redovnih zadevah izključno postavljen pod voditelje prvega reda. Te pravice in izjemne postave pa ne sme nihče zlorabiti ali jo napačno tolmačiti. Če vstanovi tretji red kako društvo, ima to biti odobreno od škofa in spada pod njegovo oblast. Tudi se tretjeredniki nimajo ko taki vme-

šavati v politične, gospodarske in te verste svetne zadeve, ker imajo višji cilj, ko svetna društva. Ko državljani in občani imajo pa iste pravice ko drugi ljudje; le tretji red naj ne smatra za svojo nalogo in poklic, da bi vstanavljal ali vodil take verste društva. Posamezni udje tretjega reda naj se le radi in pridno vdeležujejo dela v dobrih društvih, naj podpirajo vse, kar je dobro in se vjema z voljo in namenom apostoljskega sedeža. Kjer so dobra društva, naj jih po moči podpirajo, kjer jih ni, naj po potrebi pomagajo, da se vstanovijo, ali jih tudi sami vstanovijo in prosijo škofa za poterjenje.

Določbe glede shodov in zborovanja tretjerednikov nam ni treba posebej omenjati. Prejdimo k sklepu papeškega pisma, ki se glasi:

„To smo povedali primerno dobrohotnosti, s katero objemljemo tretji red; zaupamo pa, da si bodo tretjeredniki vsi, kar jih je v vaši skerbi po katoliškem svetu izročeni, na vso moč prizadevali po sledu serafinskega očeta hoditi. Da se to zgodi, kaker želimo, vam, ljubljeni sinovi, in vesoljnemu frančiškanskemu redu apostoljski blagoslov z veliko ljubeznijo podelimo.

Dano v Rimu pri sv. Petru, dne 8. meseca septembra, na praznik rojstva Marije Device, leta 1912, desetega našega papeštva.“

Posebna naklonjenost do frančiškanskih redov se razodeva v celem pismu; iz sklepa pa veje neka posebna dobrohotnost in ljubezen. Sv. Oče je dobrotno in prijazno razodel svoje želje in dal razne tretjemu redu koristne vkaže in zapovedi. Izpolnujmo jih natančno ko vredni sinovi in hčere pokornega in sv. Cerkvi in apostoljskemu sedežu vdanega vstanovitelja sv. očeta Frančiška.

Marijina mašna družba.

Večkrat že smo priporočali v „Cvetju“ Marijino mašno družbo ali zvezo. Mnogo se jih je odzvalo in pristopilo; pa še mnogo, mnogo jih je, ki ne poznajo te prekornostne bratovščine. Zato prosimo naše nabiravce in zaupnike, naj še naprej razširjajo in priporočajo to prelepo napravo sv. Cerkve, naj se ne vtrudijo de-

lati za češčenje Matere božje po sv. mašah. Posebno dobro delo stori, ki pridobi vojake za njo, zakaj oni gredo nagli smerti na-proti daleč proč od svojih domačih na bojnem polju.

Kakšna pa je korist mašne zveze?

Mašna zveza, v kateri zedinjamo svoje prošnje v mnogih sv. mašah nam veliko koristi v življenju, še bolj pa v smertni uri in po smerti, v vicah.

V življenju nam je najbolj potrebna milost božja in stano-vitnost v njej. Milost božja nam pomaga, da dobra dela začnemo, nadaljujemo in končamo. Brez milosti božje sploh ne moremo nič zaslužnega storiti za večno zveličanje. Bogatejša pa ko je v nas milost, bolj se varujemo hudega, lažje storimo dobro, boljše in hitreje premagamo grešna nagnjenja. In glej, v mašni zvezi se ti odpira bogat vir milosti. V njej se daruje vsaki dan nad 2000 sv. maš. Zdaj v Evropi, zdaj v Ameriki, zdaj v Aziji, vedno, vsaki čas posameznega dneva opravlja ta svetovna mašna družba nekervavo daritev za družbenike. Tako doteka udom najbogatejša milost, da lahko v dobrem rastejo in napredujejo.

Sv. maše se poverh darujejo Mariji Brezmadežni v čast, ki je delivka vseh milosti. Udje stojijo pod njenim obrambnim plaščem. Saj nam ne more nič tako zagotoviti varstva Marijinega, ko toliko sv. maš njej v čast. Gotovo prejmejo družbeniki od nje potrebno moč in milost za vsako dobro delo.

Mašna zveza je največa tolažba v smertni uri. „Prosi za nas grešnike zdaj in na našo smertno uro!“ Tako molimo in prosimo neštevilmokrat. In ne brez uzroka! Ni ure, ki bi bila tako važna ko smertna ura. V njej se odloči naša večnost! Srečna smert — večno veselje! Nesrečna smert — večno gorje! Vsi to dobro vemo. Zato se pa tudi vsak rad potrudi za srečno zadnjo uro. In to doseči, je glavni namen mašne zveze. Namen dru-žbenih sv. maš je namreč v prvi versti ta, izprositi srečno zadnjo uro tistim, ki so najbližje smerti. Naj bi jim Marija Devica ob strani stala, jih tolažila, branila, rešila, zveličala. Udov ali članov pa šteje bratovščina nad 800.000! Kolika tolažba imeti toliko pri-jatelov za srečno smertno uro, imeti najbolj dobrotljivo in usmi-ljeno mater za pomočnico! Družbeniku mašne zveze se torej ni bati, da bo zapuščen, keder ga vse na tem svetu zapusti. Ne, tisoč in tisoč sv. maš ga spremlja pred Sodnika, kjer mu bo Marija najboljša zagovornica.

Mašna družba je neprecenljive koristi po smerti, v vicah. V drugi versti se namreč darujejo sv. maše te bratovščine za pokojne, pred vsem za tistega družbenika, ki je zadnji vmerl. Kolika tolažba! Že na dan smerti imeti nad 2000 sv. maš za svoj večni mir in pokoj! In potem naprej vsaki dan ravno toliko! To je res velika pomoč v ognju vic, neprestano hladilo po vednih sv. mašah. Družbenik mašne zveze lahko upa, da bo kmalu poplačan in poravnán zadnji vinar njegovega dolga in potem, — o sreča brezkončna, — pojde v hišo večnosti, kjer bo njegovo plačilo toliko lepše, koliker bolj je skerbel za svojo dušo v tem življenju.

Glejte, dragi tretjeredniki, velika je korist, ki poteka iz Marijine mašne zveze. Pridno jo torej priporočajte vsem, ki so v stanu plačati vsako leto eno sv. mašo za svoje zveličanje. Tako si bote poskerbeli potrebno milost v življenju, najlepšo pomoč v smerti in v vicah. Več pa ko je članov, več je daritev sv. maš, večja je tudi korist posameznega. Vse potrebne tiskovine za nabiranje udov se dobijo v frančiškanskem samostanu v Mariboru kot podružnem sedežu te svetovne bratovščine. *P. E. L.*

Egiptovska nadloga, kobilice.

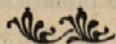
Sv. pismo nam pripoveduje, kako je Mojzes na božje povelje vdaril egiptovsko deželo s kobilicami, ki so vse vničile, kar je rastlo na polju, v gozdu, na travnikih in vertovih. Vse to se je letos ko naravni pojav ponovilo v Sv. Deželi. Celi oblaki kobilic so padli na zemljo dne 11. marcija. Hrib in dolina, cesta in steze, borne kočé kaker lepe hiše, polje in vertovi: vse je bilo polno, na debelo pokrito s kobilicami. Drevje, oljike, terte, celo ciprese, vse je objedeno; tri, štiri leta se bo na njih poznala škoda.

Kar ljudje pomnijo, še ni bilo take ujme. Začela se je, kaker omenjeno, 11. marcija in je trajala do junija; dne 28. maja je bilo najhujše. Prihajale so te poskočne živalce v nepregledni množini; mirijade za mirijadami so se vertile v zraku ter padale in sedale na zemljo. Bilo je kakor v hudem snežnem metežu. V hipu je bila zelena ravan, je bilo drevje golo, objedeno, po tleh

pa je mergolelo na milijone teh bitji. Samice pri tem ležejo v naglo skopane jamice jajčjo zalego v taki množini, da pravi neki arabski pregovor: „Zlegla sem 1000 in 100 in 10 jajčec, pa mi je, kaker da še sploh nisem odložila nobega!“

Turška oblast je sicer vkazala, da mora vsaki, več ko 15 let stari prebivavec izkazati pri svojem županu, da je nabral in vničil 13 kg kobiličine zalege. Toda pri množini škodljivcev in malem številu prebivavstva je uspeh pri zatiranju malenkosten. Zatreči se ne da; pač pa si prebivavci pomagajo s tem, da v bližini svojega polja napravljajo velik vrišč, s kričanjem in vpitjem, sè streljanjem, razbijanjem po lesenih in kovinastih posodah, ko zapazijo, da se bliža oblak kobilic: le-te se zboje hrupa in letijo dalje, seveda v škodo bližnjim ali daljnim sosedom. Najboljše sredstvo proti kobilicam pa je vroč veter, ki jih odnese v morje, ali pa v puščavo, kjer poginejo: seveda veter ni v človeških rokah, ampak ga more le Bog poslati. Ljudje imajo kobilice za šibo božjo, ki so jo včasih preroki napovedovali Izraeljcem. Tako beremo v sv. pismu pri preroku Joelu: „Beseda, ki jo je Gospod govoril Joelu, sinu Fatuelovemu: Poslušajte to, stari, in vlecite na ušesa, vsi prebivavci po deželi! Ali se je kaj tacega zgodilo vaše dni ali v dnevih vaših očetov? Pri-povedujte to svojim otrokom, in vaši otroci svojim otrokom in njih otroci prihodnjemu rodu! Kar je ostalo gosenici, je snedla kobilica; kar je ostalo kobilici, je snedel keber; in kar je ostalo kebru, je snedla erja... Truma (kobilic) je namreč prišla gori nad mojo deželo, močna in neštevilna: nje zobje so kakor levovi zobje in kočniki so kaker mladega leva. Djala je moj vinograd v pustoto in moje smokvino drevje je omajila, ga ogolila in obrala... obeljene so njegove veje. Obrano je polje, zemlja žaluje, ker je pokončana pšenica, terta je siromašna, oljika peša. Kmetovavci so klaverni, vinogradniki vekajo po žitu in ječmenu, ker je poljska žetev pokončana. Terta je siromašna in smokva peša; margarana in paljma in jablana in vsa drevesa na polji se sušijo: zato je zginilo veselje od človeških otrok.“ (Joel 1, 1—13).

P. J. K.

Kako more Bog to dopustiti?

P. H. B.

(Koneč.)

Če more Bog dopustiti, če zna prav oberniti нравno zlo, greh, pa ne bi mogel dopustiti, ne bi znal prav oberniti naravnega zla, bolezní, nesreč, vojskâ, smerti?! Po človeško govorjeno še lažje, ker se naravna zla z нравnimi še primerjati ne dajo. Ke bi deli na eno stran tehtnice vse bolezní, nesreče, vojské: sploh vsa naravna zla, ki so mogoča, na drugo stran pa najmanjše нравno zlo, najmanjši greh, bi ta sè svojo težo vsa ona takorekoč v zrak vergel. Greh je namreč sam na sebi, zato v vsakem oziru, kakerkoli ga že oberneš zlo, bolezní, nesreče, vojske, so pa zlo le v gotovem oziru, ne pa sama na sebi.

Če ti porednemu otroku sè šibo vbijaš dolžno pokorščino, to zanj gotovo ni isto, kaker če bi mu sladkor ponujal. Jok in stok pričata, da je brezovo olje z njegovega sedanjega stališča zlo. Samo na sebi je pa brezovo olje jako zdravilno sredstvo. Ke bi bili tisti, ki so je vzeli iz rok učiteljev, katerikrat sami učitelji, bi jim je gotovo nazaj dali. Prisilna jopica, s katero v norišnici lahko vkrote razjarjenega norca, je zanj zlo, če se ga tudi ne zaveda, sama na sebi pa izverstno sredstvo varnosti proti takim ljudem. Neki zdravnik jo je bolj presojal sè stališča norcev, katerim je zlo, ko sè stališča vsmiljenek, ki so dotično norišnico oskerbovale, zato je prepovedal norce ž njo krotiti. Sestre so bile tiho in čakale prilike, da se mu norci za to dobroto hvaležne skažejo. Ko pride nekega dne zopet nadzorovat, ga opomnijo na jako besnega norca, ki so ga morale radi tega ločiti od drugih in samega zapreti. Zdravnik gre k njemu. Naenkrat se začuje iz dotične sobe klic: „Prisilno jopico, prisilno jopico!“ Prednjica dotičnih sester, ki je pisavcu to pripovedovala, je dostavila, da je oni zdravnik odtlej vse drugače mislil o prisilnih jopicah. Za tatu je gotovo slabo, če ga zasačijo in v luknjo vtaknejo, za druge je pa dobro, ker je njih imetje vsaj za tisti čas varno pred njim. Za roparja gotovo ni dobrota, če ga na smert obsodijo, ampak največje časno zlo. A ko on na vislicah izdihne, se morebiti cela dežela oddahne. Za človeka, ki je bil leta in leta zdrav kaker riba in je radi tega delal sè svojim zdravjem kaker nekedo z mehom, je bolezen, ki si jo je v svoji lehkomišljenosti nakopal,

hujše zlo, ko za kakega vedno bolnega piškavca. Z druge strani je pa dobrota zanj, ker se nauči zdravje bolj ceniti. Zgubljenega sina je gotovo bolelo in peklo, ko mu je denar pošel in je moral z nečednimi živalmi deliti hrano, če ni hotel lakote vmreti. Toda če bi se to ne bilo zgodilo, bi berž ko ne nigdar ne bil šel v se, nigdar prišel do sklepa: „Vzdignil se bom ter pojdem k svojemu očetu.“

Tako, vidiš prijatel, so naravna zla, naravno hudo, v gotovem oziru res zla, res hudo, a v drugem oziru lahko velika dobrota, ali za dotičnega samega, ki ga tako hudo zadene, ali za kakega družega, ali morda celo za oba. V koliker so zla, seveda ne morejo biti predmet božje volje, v koliker so pa sredstva v dosego kakega višjega namena, jih pa ne le lahko dopusti, ampak ko taka tudi lahko želi. Saj ko sredstva v dosego višjih ciljev niso slaba, kaker so slaba npravna zla, grehi. Tu ne velja tisto: „Bomo li slabo delali, da dobro iz njega pride?“ Naravno zlo rabljeno ko sredstvo v dosego kakega dobrega namena potemtakem z ozirom na ta dobri namen ni več zlo. Ke bi oče svojemu pohabljenemu, slabotnemu, bolehavemu otroku, o katerem skoro za gotovo ve, da bo po njegovi smerti zaničevana sirota, želel, da bi ga Bog prej rešil, bi s tem gotovo nič slabega ne želel. Smert je sicer naravno zlo, a v tem slučaju jo gleda oče le ko vsmiljeno rešiteljico iz terpljenja. Makabejska mati se je lahko veselila smerti svojih sedmerih sinov, je lahko spodbujala najmlajšega, naj gre pogumno za drugimi, čeravno je bila njih smert zelo hudo naravno zlo. Saj jim jo je želela le kot pečat in poroštvo večnega življenja. Če more človek tako želeli naravna zla, da bi se jih poslužil za kaj višjega, boljšega, ne vem, zakaj bi jih ne mogel hoteti Bog, da bi se jih istotako poslužil?

S tem pa nočem terditi, da Bog naravna zla, ko sredstva v dosego višjih namenov, vedno hoče. Večkrat jih samo dopusti kaker npravna zla. Gdaj stori eno gdaj drugo, tega mi ne vemo. Mi ne vemo, ali je bil ljubljanski potres delo prirodnih sil ali kazen božja ali morda oboje. V prvem slučaju ga je Bog dopustil, ni hotel ovirati naravnih sil. V drugem slučaju si ga je hote izbral kot izdatno sredstvo, s katerim je lehkomišljene Ljubljančane malo v roke vzel in jih zopet na kolena spravil. V tretjem slučaju je dopustil naravnim silam prosto delovanje in se tega poslužil v ravno označene namene. Naj bo že prvo ali

drugo ali tretje, to je gotovo, da je bila roka božja vmes, ki je tudi iz tega naravnega zla klesala svoj umotvor.

Kaker nam je navadno neznan način božje volje glede naravnega zla, tako nam je največkrat skrit namen in cilj, ki ga ima pri tem. So pa slučaji, pri katerih se nam to skrivnostno zagrinjalo vsaj nekoliko vzdigne, da moremo bolj ali menj jasno spoznati, ali je Bog kako naravno zlo le dopustil ali pa izbral in v dosego kakešnega namena je je dopustil ali izbral. Mej te slučaje štejem jaz tudi sedanjo vojsko.

Z verskega in edino pravega stališča pisana zgodovina, kaker je zgodovina izvoljenega ljudstva, nas uči, da je vojska sè svojimi sestrami lakoto in kužnimi boleznimi bič božji za grehe narodov. Keder je izraeljsko ljudstvo zapustilo svojega Gospoda, je je dal sovražnikom v roke. Keder se je pa kako drugo ljudstvo nad njegovim pregrešilo, je je njemu izročil v ponižanje. Tako je Bog postopal tudi z drugimi narodi, pred vsem z izvoljenimi narodi nove zaveze, čeravno v njih zgodovini njegova roka ni tako očitna, kaker v zgodovini izvoljenega ljudstva stare zaveze. Zato pa tistim, ki so že delj časa napovedovali svetovno, oziroma evropejsko vojsko, za to ni bilo treba ravno preroškega duha. Vsak prepričan kristijan, ki kot tak ve, da je tako posameznih kaker celih narodov naloga tu na zemlji, Boga vedno bolj spoznavati in ljubiti ter se mu s tem vedno bolj bližati, a je obenem gledal, kako so se posamezniki in celi narodi že dalje časa gibali v nasprotno smer, proč od Boga, je lahko po naravni poti prišel do zaključka, da mora prej ali slej priti do strašnega poloma. In komer je bila znana zgodovina narodov, zlasti zgodovina judovskega ljudstva, je tudi lahko napovedal, kakšen bo ta polom. Vojska, lakota, kužne bolezni so kazni za grehe narodov.

Ako je pa vojska sè svojim žalostnim spremstvom kazen za greh, potem vemo, da je sredstvo, ki je je, v koliker je naravno zlo, Bog naravnost izbral, ne samo dopustil. Grehe narodov, ki so prvi in zadnji ter poglavitni vzrok te vojske, je Bog dopustil, kaker vsa naravna zla, kazni za te grehe je pa hotel, kajpada ne zato, da bi se škodoželjno smejal pri pogledu na toliko razvalin družabne, družinske in osebne sreče, temuč zato, ker on vsled svoje neskončne pravičnosti ne more pustiti krivde brez kazni. Vojska oznanja pravičnost božjo.

Vojska pa oznanja tudi modrost, previdnost in dobroto božjo. Bog bi na tem svetu lahko pustil posamezne ljudi in narode ho-

čiti grešna pota brez vsake kazni. Saj mu nihče ne more uiti. Če ne tu pa v večnosti še bolj temeljito lahko obračuna ž njim in da duška svoji neskončni pravičnosti. Zakaj pa ni tega storil, zakaj ni počakal z obračunom? Zato ker je dober.

Človek je silno lehkomišljena stvar. Če mu gre vse po sreči in dokler se mu dobro godi, tako rad pozabi na onega, kateremu se ima zahvaliti za svoje sončne dneve. Zato so tisti, ki se jim dobro godi, navadno najbolj bogopozabni, namestu, da bi mu bili najbolj hvaležni. Ako pa Bog človeku od časa do časa nastavi čašo kakeršnegakoli terpljenja ter mu na ta način dopove, da še ni v deželi, po kateri se cedi mleko in med, ampak šele na poti proti njej, tedaj izpusti iz svojega objema solzno svojo mačeho in povzdigne hrepeneče svoje serce in roke proti nebu, kjer bivata njegov skerbni Oče in njegova ljubeča Mati. Koliko jih je po terpljenju prišlo k spoznanju, ki bi drugače nigdar ne prišli. Koliko jih zdaj v večnosti hvali Boga, ker jim je že po raznih kaznih v življenju pokazal, da ni samo dober, ampak tudi pravičen. Saj vedo, da če bi se to ne bilo zgodilo, bi bili ob končnem obračunu za večno padli v roke njegove neskončne pravičnosti. In koliko jih objokuje, da niso hoteli spoznati dni Gospodovega obiskanja v tem življenju, ko jim je bilo še v zveličanje namenjeno, kar jim zdaj več ni.

Kar velja o posameznih ljudeh, velja tudi o celih narodih. Narodi, ki so mogočni in keder jim sije sonce sreče in blagostanja, narodi, katerih opravičene težnje ne zadevajo na odpor, se kaj radi ohlade in omerznejo za Boga. Narodi terpini pa, ki so na vseh mejah stiskani, narodi, ki jim drugi teptajo najsvetejše pravice; narodi, ki jih je Bog obiskal s šibo, so verni ali vsaj postanejo zopet verni pod skelečimi vdarci šibe. Zgodovina nam to priča. Ke bi jih Bog ne dal v roke njih sovražnikom in stiskavcem, ampak tudi njim dal sijati sonce nekaljene sreče in miru, bi mu tudi oni herbet obrnili. Tako je terpljenje za narode mnogokrat milost, ali vsaj nigdar ne samo kazen, temuč tudi milost. Saj kazni tega sveta, pa naj že zadenejo posameznike ali narode in države, niso nigdar samo kazni, ampak tudi zdravila, milosti. Seveda niso tista močna zdravila, tiste vspešne milosti, ki bi posamezne ljudi še menj pa narode kar čez noč ozdravile, posvetile. A priliko dajo tako enim kaker drugim, da gredo lahko s zgubljenim sinom v se, da zopet zahrepene po Očetovi hiši in še pravočasno obernejo korak proti njej.

Bodo li narodi spoznali v dneh Gospodovega obiskanja, kar je v njih prid? Bodo li obrnili svoj pogled od te, človeške kervi nigdar site zemlje, v katero so se tako zagledali? Bog ve! Za enkrat vsaj na zunaj ni opaziti kake posebne spremembe. Celo taki, ki čujejo zamolklo germenje topov iz daljave, versko in nrayno zdaj ravno tako tja v en dan žive, kaker pred vojsko. Zato pa če je Bog sklenil s to vojsko narode na vsak način zopet za se osvojiti, nikar še ne sanjajmo o miru, ampak bodimo pripravljeni še na obisek drugih vojskinih sestra, lakote in kužnih bolezni, ki ne poznajo razločka mej, moškim in žensko. Če je pa Bog s to vojsko hotel narodom dati samo priliko spoznati, da so na krivi poti, potem bomo prej ali slej zopet prišli do oboroženega miru, kaker smo ga imeli pred vojsko. Toda v tem slučaju se imamo bati, da pride tudi za nas čas, ko se bo Jezus zjokal nad nami, kaker se je zjokal nad Jeruzalemom: „Da bi bilo spoznalo tudi ti in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir. Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi. Ker prišli bodo dnevi nad te in tvoji sovražniki te bodo obdali sè zasipom in te bodo oblegli in stiskali od vseh strani; in bodo v tla pomandrali tebe in tvoje otroke v tebi in ne bodo pustili v tebi kamna na kamnu, zato ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja.“ (Luk. 19, 42—44.)

Če pa že narodi, ki zdihujejo pod bičem vojske, nočejo spoznati dni svojega obiskanja, spoznaj jih vsaj ti, prijatelj, ki to bereš. Naj zadene tebe ali koga družega karkoli, nikar ne izprašuj Bogu vesti, kako je mogel to ali ono dopustiti, ampak jo rajši izprašuj samemu sebi. Ako ti bo vest rekla, da si nedolžen, pa moraš vendar terpeti ali sam ali z drugimi, bodi vesel, ker najkrajša pot v življenje pelje čez Kaljvarijo. Če ti bo pa vest rekla, da terpiš po zasluženju, potem poljubi roko božjo, ki te tepe, ker je roka očetova, ki tepe, da bi poboljšala. Spoznaj zlasti te kervave dni, kar je v tvoj mir!

Kapucinska cerkev v Gorici.

Kaker golob išče pribežališče v skalnih duplinah, da se skrije prežečemu in preganjajočemu jastrebu, tako si išče mirno zavetje človek v goreči molitvi in priserčnem občevanju ter združenju z Bogom. S tem se vtrdi, okrepi, vjekleni ob uri poskušnje, strahu in groze. V tem najde izredno moč, da vstraja v osodepolnih trenutkih, zvesto stoji na mestu, kamer ga je dolžnost postavila in gleda — če treba — tudi smerti v oči.

V molitvi sploh, posebno pa še pred Najsvetejšim, odkoder žari nebeški odsev božjih milosti, dobi verni kristijan moč, prenašati največje gorje te zemlje. To si videl lahko v tej svetovni vojski povsod, posebno pa tam, kjer se je razvila grozna kervava morija. To si videl istotako v sončni Gorici, katero nam hoče vgrabit po vsaki ceni nezvesti in brezvestni Italijan. Od začetka kervavega plesa do zadnjih dni se je verno ljudstvo, posebno pa vojaštvo kar terlo po cerkvah, da zajme v molitvi, posebno v molitvi pred evharističnim Zveličarjem — vladarjem človeške osode — tolažbo in moč. Mej svetišča, v katera so tako radi prihajali branitelji slovenske domovine in avstrijske monarhije na jugu, nam je omeniti ne ravno v zadnji versti tudi goriško kapucinsko cerkev. Tu so se tem bolj shajali verni in verli vojaci potem, ko je brezbožni sovražnik poškodoval razne druge cerkve tako, da so se morale stalno ali vsaj začasno zapreti. Kaker n. pr. stolna cerkev, cerkev sv. Ignacija, cerkev na Placuti i. dr. V kapucinsko cerkev si videl zlasti prav v obilnem številu prihajati verle Daljmatince. Ti sinovi skalovite Daljmacije, levi na bojni čerti, nevstrašljivi odbijalci velike laške premoči, so ti dan za dnevom klečali, molili kot otrok, pred Najsvetejšim, si tolažili in krepili dušo v pobožnem prejemanju sv. obhajila.

Vojaške svečanosti 18. avg., 4. oktobra, 2. decembra za v boju padle vojake so se veršile v tej cerkvi s toliko vnemo, da se ti je zdelo, da ne divja zunaj nekaj kilometrov vstran vihar kervavega boja, kaker da ne žvižgajo šrapneli in granate. Nad cerkvijo so plavali često sovražni letavci. A božja previdnost je čuvala nad množico pobožnih molivcev, da ni zlobna roka vergla razstrelivno snov in končala draga življenje. Tem raji so zahajali v to cerkev vojaki, ker so bili v dušnem oziru postreženi od

čč. oo. kapucinov, ki so vkljub veliki nevarnosti vstrajali v samostanu.

Upalo se je, da bo ostala vsaj ta hiša Gospodova nepoškodovana, da ji prizanese kruta moč granat. Komaj pet let je, odkar se je začela graditi pod častitim predstojnikom gvardijanom P. Linom Prah. Kako so sêrca bila veselja oo. kapucinom, kaker vsem dobrotnikom in onim, ki so bili priče slovesnega posvečenja te cerkve 18. junija 1911. In res dolgo se je ni doteknila sovražna kroglja. A glej, tudi njo je zadela strašna osoda po dopuščanju božje previdnosti. 5. julija ste prileteli 2 granati in malo oprasnili cerkev. Ena izmej teh je precej poškodovala molitvenico ali oratorij, ki je tik velikega oltarja. Tema dvema je sledila zopet ena granata 26. oktobra. Prederla je streho in strop nad aljtarjem sv. Jožefa, odtergala kipu sv. Jožefa roko. Dne 27. oktobra je padla ena granata na streho nad pevskim korom, poškodovala streho in tramovje.

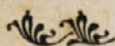
No sedaj bo dosti, se je že mislilo. Nikaker, 18. nov. je priletela nova granata skozi oddihalik na cerkvenem stropu, ter se tam razpočila. Delci odkerhnjenega stropa in razstreliva so močno ranili dva vojaka, ki sta bila ravno pri sv. obhajilu. Da je strah in zona obšla vse vernike, ki so bili v cerkvi, ni treba omenjati.

A še ni dosti. Dne 29. nov. ob pól dvanajstih ponoči je bil pravcati pekel. Priveršele so 3 granate najtežjega kalibra. Ena se ni razpočila, drugi dve pa sta prederli desno steno v višini kora, švignili mimo orgelj, prederli levo steno poleg vrat, ki vodijo na kor. Tam sta se razpočili in porušili porto (samost. vrata) z vežo vred in pritlično steno poslopja, ki se dviga levo ob vhodu v samostan. V pritlični sobi je spal samostanski hlapec, ki je pa ostal popolnoma nepoškodovan. Silni zračni pritisek je razklopil orglje in pobil skoraj vse šipe. Omet in kamenje je pokrilo cerkev, ki je skoraj najdalje vstrajala sredi bojnega viharja. Škoda je velikanska in človeku se milo stori, ko se spomni one prekrasne stavbe, za katero so mesto in okoličani pred 5. leti vinar za vinarjem zlagali. Drugi dan po strašnem porušenju je č. P. Janez Reberc, ki je z bratom Sabasom še edini v dnevih groznega bombardiranja ostal, da čuva samostan in cerkev, zavžil pri sv. maši Najsvetejše. Glasno so ljudje jokali, ker jim je bil oduzet evharistični Tolažnik. A moralo je biti, da se ne izpostavi Najsvetejše oskrumbi granat.

S hvaležnostjo pa se mora omeniti, da so čč. oo. frančiškani s Kostanjevice v zadnjem času pridno prihajali pomagat — tudi mej granatami — v kapucinsko cerkev, zlasti preč. o. Vincenc, gvardijan in č. o. Aleksander. Bog plati!

Čeprav je za oo. kapucine hud udarec, ko vidijo skoraj vničeno in porušeno cerkev, tolaži jih vender misel, da se je tudi v tej cerkvi dosti dobrega storilo Bogu v čast in dušni blager vojakov in drugega prebivavstva v teh mescih hude poskušnje. Tolaži jih to, da so jim verni iz serca hvaležni. A navdaja jih tudi terdno upanje, da se bo po minulem bojnem viharju, po izgnanstvu zemljelačnega sovražnika, vse to popravilo. In če bi sovražnik tudi do tal porušil prekrasno svetišče, upajo, da se bo enako z drugimi prav tako enako porušeni, še krasnejše in večje svetišče dvignilo. Upajo pa v pomoč Najvišjega in blagih serc. —

P. M.

Iz novomeške skupščine III. reda.

Od 18.—22. novembra so se veršile običajne letne duhovne vaje za tretji red, združene z vojno pobožnostjo. Vkljub nenavadno slabemu vremenu so se udje pridno vdeleževali govorov ter skupnih molitev za milost skorajšnjega miru in popolne zmage slavnega avstrijskega orožja. Tudi pri drugem dopoldanskem govoru se sveto mašo je bilo dovolj poslušavcev. Res je, da jih letos ni bilo toliko iz drugih skupščin — vsled slabega vremena kaker tudi vsled pomanjkanja stanovanja — kaker zadnji dve leti. Toda iz domačega dekanata so udje po večini vsi opravili duhovne vaje. Razen voditelja P. Pavla je nastopil ko govornik tudi dobroznani misijonar P. Klemen, ki zdaj začasno biva v tukajšnjem samostanu. Izbranega govornika diči močan polnodoneč glas, izboren nastop ter poseben dar, globoko se zamisliti v tvairino svojih govorov. Hvala mu v imenu udov III. reda za njegov trud! —

Voditelj je imel razen drugih govorov tudi govor o pokorščini, ki jo nalaga vodilo, ki pa je mnogim tukajšnjim udom — celo takim, ki menijo, da so popolni, pobožni! — skoraj da neznan čednost. In vender je pokorščina predpogoj organizacije,

podlaga napredka in procvitanja tretjega reda! Posebno nekateri stari udje so, ki ne marajo vkloniti ošabne glave, čeprav vsaki dan ali vsaj pogostokrat prihajajo v bližino najpokornišega Zveličarja ter ga sprejemajo celo v svoje — žal, da prevzetno — serce! Prav ti pogostokrat vgovarjajo: „Zakaj vse to, te novotarije?! Prej je bilo tako dobro, brez teh reči, zakaj bi ne bilo zdaj! — to je sitnost voditeljeva“ itd. Tem in enakim je bil predvsem namenjen ta govor. Vgled III. reda namreč tirja, da napake gotovih udov priznamo ter odločno odkrijemo ne z namenom, da bi koga žalili ali nalašč ponižali, temuč, da bi se dotični udje poboljšali, ostali člani se podobnih napak varovali, vsi pa skrbeli za resnični napredek v duhovnem življenju. Molitev, prejemanje sv. zakramentov itd, to je sredstvo h popolnosti, ki obstoji predvsem v čednostih in dobrih delih! Cilj in namen imejmo pred očmi! Vse pa v duhu pokorščine in ponižnosti. To bodi povedano z najboljšim namenom! Bog daj po priprošnji sv. Frančiška, da bi se v tem oziru po duhovnih vajah vse izboljšalo ter se odpravile vse večje napake!

V nedeljo ob 7. uri je bilo skupno sv. obhajilo, ki so se ga udje v lepem številu vdeležili, toda ne vsi. Lahko bi še marisketeri ud pristopil h božji mizi, če bi bilo več duha skupnosti in pokorščine. Po sv. obhajilu je bil govor o dostojni pripravi na sv. obhajilo ter o primerni zahvali po sprejetju nebeške mane.

Popoldne od četert na eno do četert na dve je bila, kaker so zavkazali prevz. knez in škof, molitvena ura za nesrečne Poljake. Ob četert na dve je Elizabetni odsek, ki šteje nekaj nad 70 udov, obdaril — letos prvič — siromašne novomeške otroke, 17 po številu, z gorko zimsko obleko. Preden se jim je obleka razdelila, je imel voditelj kratek nagovor na majhine otroke in pričujoče stariše ter druge vernike. Povdarjal je izredno nesebično dobrotljivost sv. Elizabete do vseh siromašnih, zlasti še otrok. Obdarovane otroke je opominjal, da naj se skažejo hvaležne, naj pridno molijo za velikodušne dobrotnike in dobrotnice, ki so vkljub tolaki draginji nepričakovano veliko vsoto darovali v ta preblagi namen.

Nato je bil prvi slovesni sprejem v tako imenovani naraščaj III. reda, ki je gotovo prva tretjeredna organizacija te verste na celem našem Slovenskem. V ta naraščaj III. reda se sprejemajo otroci od 12.—14. leta. Vsaki dan molijo 5 očenašev v čast sv. Frančišku, prejmejo enkrat na mesec sv. zakramente

ter se vdeležijo tudi mesečnega shoda. Sprejetih je bilo 18 fantičev in deklic. Kako lep, da genljiv prizor je bil, ko jim je voditelj po kratkem nagovoru pripel svetinjice sv. Frančiška na persi!

Po sklepnem govoru je bil slovesni sprejem udov v III. red, 77 po številu. Mej sprejetimi je bilo tudi častno lepo število moških, na naše veliko veselje. Sprejem je povišal sè svojim krasnim petjem tretjeredniški pevski zbor. — Podelil se je tudi papežev blagoslov. Sklepno pobožnost je povzdignil preč. g. kanonik in kancelar goriški Camparo (Zamparo) z dvojno asistencijo, imel je tudi slovesne pete litanije sè zahvaljeno pesmijo. Za tretjeredniški „Dom“ se je nabralo 194 K 75 v.

Da so se duhovne vaje tako dobro obnesle, da je bilo v teh milosti polnih dneh obhajanih nad 2500 so pač veliko pripomogli domači sobratje, ki so pridno pomagali v spovednici. Prihitel je tudi h duhovnim vajam izborni spovednik preč. g. Perpar, župnik v pok. iz Doberniča, ki je bil pozno v noč tudi neudom na razpolago. Prav pridno sta spovedovala tudi prej imenovani p. č. g. kanonik ter goriški župnik Pičulin (Piciulin). Hvala vsem!

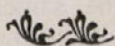
Ker so bile letošnje duhovne vaje združene z vojno pobožnostjo, je bila vsaki dan od 6—7 zvečer molitvena ura pred izpostavljenim presv. R. Telesom. Bil je tudi vsaki dan križev pot za padle vojake onih župnij, ki spadajo pod novomeško III. redniško okrožje. Posebno smo se jih spominjali v ponedeljek, ko je bila lepa patriotična pobožnost, ketere se je tudi veliko drugih vernikov vdeležilo, tako da je bila cerkev skoraj natlačeno polna. Ob 5. uri zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo za padle vojake, prejeli so je skoro vsi verniki. Ob pol 6. uri je bil primeren govor o padlih vojakihi ter o naših dolžnostih do njih.

Nato je bila slovesna černa sv. maša z libero. — Popoldne ob 4. uri pa je III. red po svojem voditelju p. gvardijanu in dveh odbornic razdelil mej ranjene vojake v bólnici tukajšnje stare gimnazije lepo število darov, ki so se v teh par dnevih nabrali in nakupili. Obdarovanih je bilo 172 bolnih vojakov in zraven še strežniki. Vsaki je dobil kos potice, kruha, suho in sveže sadje, kozarec vina, cigarete, in po verhu še vsaki en žepni robec. S kakim veseljem in hvaležnostjo so sprejemali hrabri vojaki velikodušne darove iz rok delivcev!

Tako je torej tukajšnji III. red obhajal prenovljenje duha v duhovnik vajah, ki so bile združene z vojno pobožnostjo. Bog daj, da bi te duhovne vaje prinesle novega duha, mnogo vneme

ter v resnici bogoljubno življenje v našo tretjeredniško skupščino. Ostale bodo vam, ki ste se jih vdeležili, v spominu tudi po dokončani svetovni vojski; lahko bi vsaki izmed vas rekel: tudi jaz sem pripomogel vsaj z molitvijo h končni zmagi. Istotako se bodo tudi vojaki-ranjenci, ki so bili znova in znova obdarovani od udov III. reda, spominjali celo svoje življenje — vsaki v svoji domovini — vas, požertvovalni dobrotniki in dobrotnice.

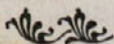
P. Pavel P.

Vstanovitev nove skupščine III. reda sv. Frančiška v Starem tergu pri Kočevju.

Tudi v najbolj oddaljeni fari v novomeškem tretjeredniškem okrožju — visoko nad deročo Kolpo — v Starem tergu pri Kočevju je bila 29. novembra vstanovljena nova tretjeredniška skupščina. Čeprav je župnija izredno razsežna ter šteje približno 3000 ljudi, je vendar vneti in vsestransko delavni preč. g. župnik vpeljal v svoji fari III. red. Po njem upa skerbni dušni pastir odtegniti premnoge svoje vernike od lažiprerokov, ki jih ne manjka v tej župniji, ter jih bolj tesno združiti s sv. Cerkvijo. Prav na to nedeljo je bil dozdej najhujši mraz, a vendar so se verniki prav obilno vdeležili treh govorov p. voditelja iz Novega mesta. Mej drugim je govornik v priprostitih besedah zlasti omenil, kako lahko je spolnjevati vodilo in postave III. reda ter pokazal, kako tretji red napeljuje svoje ude, da lažje skerbe za svojo nevmerno dušo. Po slovesni vstanovitvi je bil prvi skupni sprejem mej krasnim petjem cerkvenega zbora. Sprejetih je bilo — nad vse pričakovanje — 67 novih udov, tako da šteje nova skupščina 67 novincev in novinek ter 24 starih udov. Po končani cerkveni pobožnosti, ki je bila, kaker so premnogi izrekli, ena najlepših in najginjiviših v zadnjem času, se je spopolnil začasno imenovani odbor.

Nova skupščina III. reda pa naj raste, cvete ter naj obilno blagoslova donaša posameznim vernikom in celi fari! *P. P.*

Ob koncu leta 1915.

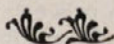
Drugo leto svetovne vojske, veliko zgodovinsko leto 1915. se bo skoro poslovilo od nas, še nekaj ur, še nekaj dni — in vtonila bo majhina kapljica časa v nepreglednem morju večnosti. Težki, terdi, kervavi so bili ti dnevi, polni odločilnih dogodkov, ali vseeno — kako hitro so odbežali, šli so mimo nas kaker kratke čeprav tako raznoverstne sanje. Odšli so, ne bo jih več nazaj; kar smo doživeli, smo doživeli, kar smo v njih terpeli, smo preterpeli, kar smo sejali, je posejano, da nam dozori četudi še le v drugem življenju.

Za koliko človeških otrok so se v tem letu odperli grobovi, da se njih trupla odpočijejo v hladni zemlji, za koliko duš so bili v preteklem letu prikrajšani dnevi poskušnje, dokončan čas zasluženja! Za premnogo naših bratov in sester je nastopila ura, ketere nihče ne ve; Gospod je prišel k sodbi . . . Blager vsem dušam, ki so bile pripravljene — kaker modre device — na njegov prihod, pripravljene na rajsko ženitnino! — Gorje pa tistim, ki so milost božjo pehnili od sebe, ki so ostali v grehih, ne da bi jih hoteli obžalovati — gorje vsem, ki nočejo zapustiti svojih zmot takrat, ko jim dobri Bog daje čas milosti in vsmiljenja.

Mi, predragi bravci, bogoljubne bravke, imamo še čas milosti in zasluženja, zato pa sprejmimo nauke in opomine, ki nam jih deli to znamenito leto, ki se poslavlja od nas! — Ali ne čujemo teh naukov globoko v duši? Ali nam ne kliče prav to leto, ki je videlo toliko solzâ, toliko bolečin, toliko skerbi, ali nas ne opominja: „Človek, spoznaj pravo vrednost in pravi pomen časa, ki ga imaš tukaj na zemlji! Spoznaj in vedi, da dnevi tvojega popotovanja hitro minejo — kaker blisek na modrem nebu; vedi, da je čas zasluženja na zemlji kaker nič v primeri z neskončno večnostjo; spoznaj vrednost in ceno časa, ki mine in se ne verne, zakaj ta trohica, ta mervica trenutkov piše in riše v knjigo življenja ali v knjigo smerti, zato prav obračaj ta bežni in tako dragoceni čas! Išči Gospoda, svojega Boga vse dni zemeljskega romanja, derži njegove zapovedi, spolnuj njegovo postavo! Terpljenje, ki tako naglo mine, naj te ne bega, v nebesih naj bodo vse tvoje misli, tvoje želje, tvoje hrepenenje! Delaj iz ljubezni do Gospoda!“ — Prišli bodo novi dnevi in ž njimi novo delo, nove skerbi, novo terpljenje. Še bomo, hvala previdnosti,

imeli priložnost popraviti dosedanjo malomarnost, dosedanjo poveršnost in lenobo z novo večjo gorečnostjo v službi božji. Še imamo na razpolago božje zaklade, zaklade milosti in zasluženja; kar nam primanjkuje, lahko dopolnimo; kar imamo grešnega na sebi, lahko odstranimo; kar smo napačnega storili, lahko odkrito-serčno obžalujemo ter dosežemo — in to je poglavitno! — božjo ljubezen. — Začnimo tedaj novo leto v strahu božjem, pojdimo v Gospodovem imenu odločno na delo ter zaupajmo vanj, ki je gospodar časa in večnosti!

P. E. B.

Iz trebanjske skupščine III. reda.

V Trebnjem je imela skupščina III. reda dne 3., 4. in 5. decembra 1915 duhovne vaje, ki jih je z veliko vnemo vodil č. p. Pavel iz Novega mesta.

Skupščina se je po duhovnih vajah zelo poživila; 30 novih udov je pristopilo; skupščina šteje zdaj 524 članov.

Bog poverni gorečemu gospodu voditelju duhovnih vaj trud z višjo stopinjo večne blaženosti.

Josip Plantarič,
dekan.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni č. p. Ladislav Jeglič, mašnik I. reda sv. Frančiška, vmerl v Podbrezju na očetovem domu dne 11. decembra, po daljšem bolehanju, v 29. letu telesne in v 12. letu redovne starosti, verlih starišev sin je bil goreč delavec v vinogradu Gospodovem, blag mu spomin! — Pokojni č. p. Hugolin Rak, mašnik kapucinskega reda, vmerl 7. decembra v Kerškem, vnet za čast božjo, v občevanju vesel in skromen. R. I. P.; dalje pokojni udje III. reda

1) skupščine celjske:

č. g. Andrej Zdolšek, župnik, Sv. Štefan pri Žusmu.
— Št. Juri ob j. ž.: Mihaelj (Jožef) Tofant, Antonija (Brigita) Šolinc, Angela (Veronika) Frece, Neža (Magdalena) Ribič, Neža (Uršula) Kotej, Jera (Marija) Kramperšek, Ter. (Elizabeta) Laznik. Laško: Matevž (Janez) Sivšek. Teharje: Mica (Frančiška) Flaško, Roza (Marija) Štantej, Marija (Marjeta) Štor (34 let v redu), Neža

(Frančiška) Kremperšek, Mica (Katarina) Štor, Blaž (Frančišek) Jesenko. Celje: Ana (Serafina) Možina, Mica (Liza) Beloglavec, Roza (Katarina) Vekrš, Mica (Liza) Zohar, Mica (Frančiška) Trebičnik, Matevž (Lavrencij) Regulj. Gotovlje: Antonija (Katarina) Repič, Marjeta (Liza) Skraber, Neža (Elizabeta) Šteiner. Vojnik: Katarina (Marija) Lubej, Mica (Ana) Turk. Svibno: Neža (Ana) Dimnik, Karolina Callia, Marija Ključevšek, Julijana Glavče. Petrovče: Mica (Veronika) Prislán. Loka pri Z. m.: Marija (Frančiška) Antiochea, Marija (Ana) Brečko. Št. Lenart nad Laškim: Terezija (Deljina) Blatnik, Marjeta (Marija) Weber. Št. Jedert: Jera (Ana) Meterc. Št. Florjan-Dolič: Angela (Amalija) Glažar, Franc (Rok) Krojan. Nova cerkev: Marija (Frančiška) Kerš, Katarina (Klara) Jošt, Matevž (Dominik) Šilih, Mica (Klara) Zabukovšek, Karelj (Anton) Kovač, Mica (Veronika) Pukelj. Olimje: Jožef (Frančišek) Amon, Franc (Ferdo) Štraus, Terezija (Liza) Kostanjšek, Franc (Adam) Planinc. Vitanje: Neža (Ludovika) Ovter, Jozefa (Roza) Ostruh. Zibika: Ema (Liza) Smole. Dolže: Marija (Elizabeta) Kresnik. Žreče: Mica (Ana) Pavšer. Št. Ilj pri Mislinji: Leopold (Anton Pad.) Klemen, padel na italij. bojišču. Šoštanj: Julija (Antonija) Povh. Šmartno v Rožni dolini: Matija (Franc) Rojc. Čadram: Ana (Marija) Mlakar. Žalec: Polona (Frančiška) Badiš, Marija Cokan, Terezija (Marija) Ovčar. Dramlje: Anton (Janez Jožef) Goleš, Mica (Liza) Smodej, Anton (Frančišek) Zabukovšek, padel 17. septembra 1915. na italij. bojišču, Jakob (Bernardin) Jesenek, padel na bojišču. Griže: Franca (Monika) Naprugnik, Jernej (Ludovik) Čuk, Ana Ulaga. Radeče pri Z. m.: Jožefa (Klara) Novak. Kalobje: Jožef (Matevž) Hrel. Št. Vid nad Valdekom: Urša (Elizabeta) Rotovnik. Št. Vid (Planina): Cilika (Katarina) Šeško, Neža (Marija) Kladnik, Matija (Jožef) Brilej, Neža (Marjeta Kort.) Koprivc, Marjeta (Ana) Pušnik. Št. Rupert nad Laškim: Urša (Ludovika) Sevšek. Poličane: Marjeta (Liza) Korošec. Vransko: Alojzija (Frančiška) Lončar. Frakolovo: Miha (Anton) Volčič, Kristina (Roza Vit.) Vrenko, Uršula (Barbara) Volčič. Slivnica: Franc (Alozij) Podgoršek, Avguštin (Frančišek) Novak, Angela Muškatevc. Galicija: Marija (Ana) Šuper. Pónikva: Ana (Treza) Korenak. Zg. Pónikva: Jožefa (Liza) Hriberšek. Polzela: Jakob (Rok) Hrovat. Razbor: Ana (Frančiška) Vidic. Dobje: Lucija (Marija) Tovornik. Št. Peter v Savinjski dolini: Neža (Ana) Sitar. Žusem: Peter (Jožef) Bovha;

2) brežiške: č. g. Ivan Šparhagl, dobrotnik samostanske cerkve v Brežicah, Jožef Koprivec iz Brežic, Katarina Gromec s Čateža;

3) kamniške: Præserje, Mengeš: Franca (Katarina) Slevce, uršulinka. Kamnik: Gamerc Antonija (Elizabeta). Tunnjice: Pogačar Marija (Elizabeta). Podružnica Zg. Tuhinj: Katarina (Elizabeta) Meteln (v redu 18 let), Marija (Antonija) Stanjko (v redu 23 let);

4) ljubljanske: Jedert Pintar, Marija Križman, Marija Pajnič, Helena Želé, Jera Novak, Marija Keržin in Ivana Kern, obe iz Sostrega, Marija Florjančič iz Police, Janez Mencin iz Škocijana, Janez Čopar, ki je vmerl na bojnem polju;

5) novomeške: g. M. Vencajz iz Kandije pri Novem mestu, zgledna tretjerednica, ki je cele dve leti z nenavadno potrpeljivostjo prenašala strašne bolečine, A. Brudar iz Šmihela. — Vsi v tem letu vmerli verniki! —

Nadalje se priporočajo v molitev: dve bolni tretjerednici iz Brežic in s Cerkelj. Sestra tretjerednica priporoča svojega brata. Priporočeni naj bodo vsi begunci in vojaki, da bi vdano prenašali terdo poskušnjo.

Zahvala za vslišano molitev.

Vojak I. Š. se zahvali za dobljeno milost po priprošnji sv. Antona Padovanskega.

S hvaležnim srcem želim naznaniti svojo obljubljeni zahvalo. Po opravljenih devetdnevnih sem bila vslišana: dobila sem pošteno in primerno službo na priprošnji sv. Antona, sv. Jožefa in lurske Matere božje. Njim v čast in zahvalo sem obljubila v „Cvetju“ razglasiti, kar zdaj tudi z veseljem storim. T. W.

Prošnja

na p. n. g. voditelje tretjerednih skupščin, oz. podružnic.

Prosimo, naj se gospodje voditelji takoj v začetku leta oglašijo v pristojnem samostanu za letno vizitacijo, da si morejo patri vizitatorji delo razdeliti in vse vizitacije opraviti. Če bi kateri g. voditelj te prošnje ne opazil, naj jih odbor na njo prijazno opozori. P. Š. Z.

S prihodnjim zvezkom nastopi „Cvetje“ nov, 33. tečaj, in sicer bo zanj prej **izhajalo redno v začetku vsakega meseca**, ne več ko doslej v prostih obrokih, samo **prvi zvezek** bo izešel iz več vzrokov nekoliko pozneje, kar naj vsi čislani naročniki blagovolijo vzeti na znanje. — Vsem, sodelavcem, verlim prijatelom, naročnikom in dragim bralcem pa voščimo srečen Božič in milosti polno novo leto!

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1916.

Mesec januarij ali prosinec.

1. **sobota**: novo leto, V. O.-P. O.

2. **nedelja**: presv. Ime Jezus, P. O. osmina sv. Štefana, m.

3. **ponedeljek**: osmina sv. Janeza, ev.

4. **torek**: osmina nedolžnih otrok.

5. **sreda**: predpraznik razglasenja Gospodovega; sv. Telesfor, p. m.

6. **četrtek**: razglasenje Gospodovo. V. O. P. O.

7. **petek**: mej osmino razglasenja Gospodovega.

8. **sobota**: mej osmino razglasenja Gospodovega.

9. **nedelja**, 1. po razglasenju Gospodovem.

10. **ponedeljek**: mej osmino; bl. Egidij, sp. 1. r.

11. **torek**: mej osm., sv. Higinij, p. m.

12. **sreda**: mej osmino.

13. **četrtek**: osmina razglasenja Gospodovega.

14. **petek**: sv. Feliks, mašnik, m.

15. **sobota**: sv. Pavel, puščavnik.

16. **nedelja**, 2. po razglasenju Gospodovem; sv. Berard in tovariši, m. r. P. O.

17. **ponedeljek**: sv. Anton, opat.

18. **torek**: sv. Petra stol v Rimu, sv. Priska, d. m.

19. **sreda**: sv. Marij in tovariši, m.; sv. Karnut, kralj, m.

20. **četrtek**: sv. Fabijan in Sebastijan, m.

21. **petek**: sv. Agneža, d. m.

22. **sobota**: sv. Vincencij in Anastazij, m.

23. **nedelja**, 3. po razglasenju Gospodovem, zaroka bl. dev. Marije; sv. Emerencijana, d. m.

24. **ponedeljek**: sv. Timotej, šk. m.

25. **torek**: spreobrnjenje sv. Pavla.

26. **sreda**: sv. Polikarp, šk. m.

27. **četrtek**: sv. Janez Krizostom, šk. cerk. učenik.

28. **petek**: bl. Matevž Agrigenški, šk. 1. r.; sv. Agneza vdručič.

29. **sobota**: sv. Frančišek Saleški, škof, cerk. učenik.

30. **nedelja**, 4. po razglasenju Gospodovem, sv. Hijacinta, d. 3. r. P. O.

31. **ponedeljek**: bl. Ludovika Aljbertonova, vd. 3. r. P. O.

Opomba: P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1. in 3. reda.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za 1. in 3. red.

